

VOORZITTER : de heer J. Pede

– De notulen van de jongste vergadering worden ter tafel gelegd.

– De vergadering wordt geopend om 14 uur.

De Voorzitter : Dames en heren, de vergadering is geopend.

BERICHTEN VAN VERHINDERING

A. Steverlynck, E. Vandersmissen ; gezondheidsredenen.

H. De Croo, E. Derycke, M. Galle, L. Tindemans, A. Vreven ; buitenslands.

W. Peeters ; ambtsverplichtingen.

C. Marchand, W. Seeuws ; familieverplichtingen.

ONTWERP VAN DECREET houdende aanpassing van de begroting van de Vlaamse Gemeenschap voor het begrotingsjaar 1987

– 9-A (BZ 1988) – Nrs. 1 tot 5

ONTWERP VAN DECREET houdende de middelenbegroting van de Vlaamse gemeenschap voor het begrotingsjaar 1988

– 6-A (BZ 1988) – Nr. 1 (Algemene toelichting)

– 7-A (BZ 1988) – Nrs. 1 tot 4

ONTWERP VAN DECREET houdende de begroting van de Vlaamse Gemeenschap voor het begrotingsjaar 1988

– 6-A (BZ 1988) – Nr. 1 (Algemene toelichting)

– 8-A (BZ 1988) – Nrs 1 (+ Bijlagen) tot 13

TOEGEVOEGDE INTERPELLATIES (R.v.O. art. 72,9)

Algemene bespreking (Voortzetting)

BINNENLANDSE AANGELEGENHEDEN (Voortzetting)

De Voorzitter : Dames en heren, aan de orde is de voortzetting van het begrotingsdebat met de materie Binnenlandse Aangelegenheden.

Minister Beysen heeft het woord.

Minister E. Beysen (op de tribune) : Mijnheer de Voorzitter, collega's, voorafgaandelijk wens ik de verslaggever oprecht te danken voor de trouwe weergave van de besprekingen in de Commissie. De vriendelijke ondertoon van zijn verslag is mij niet ontgaan. Ik dank tevens de Voorzitter en de leden van de Commissie voor de Binnenlandse Aangelegenheden voor de constructieve wijze waarop deze begrotingsbesprekingen in de Commissie konden gevoerd worden. Ten slotte dank ik alle collega's die vanmorgen een uiteenzetting hebben gehouden en het mogelijk hebben gemaakt om aan dit debat een allure te geven die interessant mag worden genoemd en van waaruit een aantal beleidsideeën zijn ontsproten die zeker en vast onze aandacht verdienen.

Met uw goedvinden, mijnheer de Voorzitter, en collega's, zal ik mijn antwoorden in een aantal hoofdstukken groeperen, te beginnen met de gewettigde aandacht die u mij heeft gevraagd voor de gemeentefinanciën en alle aspecten die daarmee samenhangen. Vele collega's hebben op dat terrein geïntervenieerd en vele varianten werden rond hetzelfde thema ontwikkeld. Dat geldt niet alleen voor de gemeentefinanciën, maar evenzeer voor het toezicht, het Investeringsfonds, de geïntrigeerde werken, het Gemeentefonds en het Provinciefonds.

Wat de gemeentefinanciën betreft stel ik tot mijn voldoening vast dat de financiële toestand in onze gemeentebesturen dermate gunstig is geëvolueerd dat nagenoeg alle gemeentebesturen hun begroting in evenwicht hebben kunnen indienen, wat een kenmerkend verschil is met de toestand die zich een zestal jaar geleden voordeed, toen men vaststelde dat niet minder dan 80 Vlaamse gemeenten een deficitaire balans hadden en dat aan 50 gemeenten een saneringslening moest worden toegestaan. Ik meen dat tijdens de bestuursperiode die ten einde loopt de nodige schikkingen werden getroffen om de gemeenten opnieuw financieel in evenwicht te brengen. Deze opdracht geldt ook voor de nieuwe bestuursperiode, zonder dat zulks aanleiding moet geven tot de verhoging van de fiscaliteit.

Naar aanleiding van de verwezenlijking van de sanering van de gemeentefinanciën stellen sommige collega's terecht de vraag of dit niet het ogen-

Beysen

blik is om over te gaan tot een beknutting van de bevoegdheden van de toezichhoudende overheid door meer verantwoordelijkheid op te leggen aan de lokale besturen. Nu ik het woord lokale besturen in de mond neem, wil ik meteen antwoorden op de uiteenzetting van collega Desutter. Ik leg er de nadruk op dat het inderdaad nooit de bedoeling is geweest om de lokale en regionale besturen als ondergeschikte besturen te beschouwen. Dit is waarschijnlijk een stijlfout die in één van mijn teksten is geslopen. Evenmin houd ik van de term voogdij. Ik geef er de voorkeur aan om over toezicht op de gemeentebesturen te spreken.

Ik stem volkomen in met het principe van een grotere verantwoordelijkheid voor lokale besturen. Het beleid van de Vlaamse Gemeenschap als toezichhoudende overheid dient er dan ook op gericht te zijn de gemeentebesturen de nodige instrumenten aan te reiken om die grotere autonomie daadwerkelijk te kunnen uitoefenen. Een van de belangrijkste elementen daarin is dat het financiële evenwicht verder moet worden beveiligd. Ik meen dan ook te mogen onderstrepen dat een beleidsplanning van de besturen op basis van de financiële mogelijkheden waarover zij beschikken, onontbeerlijk is om die grotere autonomie verder of te dwingen. In dat perspectief heb ik trouwens beslist om van alle gemeenten waarop wij toezicht uitoefenen, in de toekomst een financiële planning te vragen. Zo'n meerjarige planning moet ertoe bijdragen de gemeentebesturen zelf een beter inzicht te verschaffen in hun financiële ontwikkeling. De vernieuwing van de gemeenteraad en het bestuurscollege begin volgend jaar is dan ook een enige gelegenheid om een meerjarig financieel beleidsprogramma uit te werken. Het jaar 1989 wordt dan ook een scharnierjaar voor het opmaken van een nieuw beleidsplan.

De heren Temmerman en Cardoen hebben er de nadruk op gelegd dat ik op de eerste plaats de hoeder moet zijn van het financieel evenwicht van de gemeenten. Ik ga graag op die uitdaging in. Zij hebben mij onder

meer gewezen op het feit dat er heel wat mogelijkheden zijn om er ook bij de nationale Regering op aan te dringen dat de vele goede voornemens die zijn ingeschreven in het nationaal Regeerakkoord, ook worden uitgevoerd. Ik zet mij graag in om met de Regering overleg te plegen. Om zeer concreet te antwoorden op de vraag van de heer Temmerman : er is tot nog toe geen overleg gepleegd met de nationale Regering. Ik wacht op een uitnodiging van de Minister van Binnenlandse Zaken.

Ik onderstreep, mijnheer Temmerman, dat over een aantal maatregelen waarnaar u hebt verwezen – onder andere de aanhoudende laattijdige betaling van het gemeenteaandeel in personenbelasting, de vergoeding voor diensten die voor de Staat werden bewezen, de recuperatie van de Omslagkas voor pensioenen en niet in het minste de intrestvoeten voor het hulpfonds grondig overleg moet worden gepleegd, om op die manier tegemoet te komen aan een aantal reële bekommernissen van de gemeentebesturen.

Ik stap over naar de vraag van velen rondom de concretisering en de versterking van de autonomie. De heer Cardoen heeft terecht onderstreept dat er binnenkort, als de bevoegdheden zullen worden overgeheveld -wij moeten nog altijd in de voorwaardelijke wijs spreken – en wanneer de organisatie van de procedures ook door het Gewest kan worden gerealiseerd, inderdaad kan worden gewerkt aan de versterking van de autonomie. Ik wil het nog sterker uitdrukken : wij krijgen dan een unieke gelegenheid om aan de versterking van de gemeentelijke autonomie te bouwen. Die kans moeten wij, in voorkomend geval, met beide handen aangrijpen. Het is in ieder geval mijn uitdrukkelijke bedoeling om gericht te werken aan de verdere decentralisatie. Ondertussen moeten we vanzelfsprekend alle voorbereidende schikkingen treffen. Vandaar dat ik, zoals in de Commissie aangekondigd, bij de Vlaamse Executieve de wijziging van het decreet over het toezicht reeds heb ingeleid. Gelet echter op de politieke ontwikkeling die ons te wachten staan, denk ik dat het beter

is te zien welke bevoegdheden er precies worden overgedragen, alvorens het te wijzigen decreet parlementair te laten behandelen.

Ik wil nu aandacht besteden aan de problemen rondom het Investeringsfonds. Verscheidene collega's hebben hun belangstelling laten blijken over de werking van het Investeringsfonds. Dat is niet onverwacht gebeurd. Bij de inwerkingtreding van een nieuw systeem is het vanzelfsprekend het goed recht en zelfs de plicht van elkeen om de uitvoering ervan nauwkeurig te volgen.

Ik zal vooreerst een paar cijfergegevens bezorgen met betrekking tot de werking van het Investeringsfonds alvorens een meer algemeen antwoord te formuleren. Tot op heden werden 55.717 .000 frank aan trekkingsrechten besteed. Volgens de prognose voor dit jaar zullen voor ongeveer 600 miljoen frank trekkingsrechten opgebruikt worden. Zoals u weet werd er in de begroting een bedrag van 1 miljard F. voorzien.

Collega's Temmerman, Cardoen en Van Mechelen hebben vragen gesteld in verband met de leningsmachtiging en haar budgettaire implicaties. Zij vroegen eveneens waar deze in de begroting kunnen worden gevonden. Ter zake wens ik het volgende mede te delen. Begin dit jaar heeft de Vlaamse Gemeenschap met het Gemeentekrediet, in het kader van het Investeringsfonds, een lening ten bedrage van 1 miljard frank afgesloten. Op deze lening is een debetrente verschuldigd op de door de gemeenten opgenomen voorschotten van de trekkingsrechten met ingang van hun respectievelijke opname. Deze renten dienen om de zes maanden te worden betaald. De eerste vervaldatum ervan is bepaald op 30 juni aanstaande, de tweede op het einde van dit jaar. Volgens de ramingen zou er eind deze maand één miljoen F. moeten worden betaald en 20 miljoen F. op het einde van het jaar.

Wat de terugbetaling aan het Gemeentekrediet van België betreft dient de Executieve jaarlijks te beslissen of deze terugbetaling ofwel éénmalig in kapitaal gebeurt ofwel dat er een lening ter consolidering

Beysen

van het kapitaal van de opgenomen voorschotten wordt aangegaan.

Volgende week zal ik aan de Vlaamse Executieve voorstellen dat er zou worden geopteerd voor de consolidatieling.

Er zal bijgevolg een begrotingstechnische wijziging moeten worden aangebracht. In het bijblad van 1988 zal een nieuw artikel moeten worden ingeschreven, waarin de rentelasten, op de in de loop van dit begrotingsjaar op te nemen voorschotten op de trekingsrechten op het Investeringsfonds, zullen worden ingeschreven.

Ik wil te dezer gelegenheid nog even wijzen op het verschil in benadering tussen de manier van tussenkomen door het Gewest via de gesubsidieerde werken en via de werking van het Investeringsfonds. Het past hier nogmaals duidelijk te zeggen dat met het systeem van de gesubsidieerde werken het de gemeenten zijn, die de lening aangaan en dat het Gewest slechts tussenkomt in de terugbetaling van de lening. Wat de werken van het Investeringsfonds betreft gaat het Gewest zelf de lening aan en worden de rentelasten ook door het Gewest gedragen in functie van de vordering van de werken.

Verschillende collega's hebben vragen gesteld nopens de subsidieprocedure, enerzijds met betrekking tot een eventuele uitbreiding van het Investeringsfonds en, anderzijds, met betrekking tot een aantal beleidsaccenten die in het kader van gesubsidieerde werken ter zake worden gelegd.

Zoals ik reeds in de Commissie heb gezegd denk ik dat het inzake de uitbreiding van het Investeringsfonds nuttig is een grondige evaluatie te maken van de werking van dit fonds, alvorens ter zake tot enige wijziging over te gaan.

Ten tweede, wat de uitbreiding van de materies betreft, die niet tot mijn bevoegdheden behoren, wil ik bij mijn collega's als pleitbezorger optreden. Ik zal u geen geheim vertellen wanneer ik zeg dat de bereidheid

daartoe zich in eerder geringe mate manifesteert. Ik herhaal dat ik enkel mijn goede wil kan tonen door er voor te pleiten tot een verruiming van de materies over te gaan. De nieuwe subsidieprocedure, die vanaf 1 januari jongstleden wordt toegepast wordt geëvalueerd. Na zes maanden toepassing zal die evaluatie klaar zijn en ik ben bereid ze in de Commissie te bespreken.

Wij werken ook aan een nieuw besluit voor de eerste fasen van de subsidiëringsprocedure, dit is vanaf de aanvankelijke aanvraag tot de ontwerp-fase. De vertrekhypothese hierbij is dat er niet meer zal worden gewerkt met principiële beloften van toelagen maar wel met investeringsprogramma's om een behoeftenkaart te maken van de infrastructuurwerken die in Vlaanderen moeten worden uitgevoerd. Het is de bedoeling de dossiers zo vlug mogelijk af te handelen.

In de nieuwe subsidiëringsprocedure wordt ook nagegaan in welke mate een variabel subsidiëringspercentage kan worden gebruikt. Nu bestaat er alleen de keuze tussen nul procent of zestig procent, of tussen nul procent en dertig procent, wanneer het gebouwen betreft. Het is mijn bedoeling dat percentage te laten fluctueren in verhouding tot in het beleid te leggen prioriteiten.

Wij hebben de Administratie gevraagd vóór 15 april voorstellen te doen over het Gemeentefonds. Dat werk is nog niet klaar. In de Commissie heb ik er reeds op gewezen hoe moeilijk het is een evenwichtig voorstel te maken. Men is er verder mee bezig.

Aangezien het Gemeentefonds en het Provinciefonds worden overgedragen naar de Gewesten moeten wij dat voorbereidend werd zeker verderzetten en moeten wij trachten een evenwichtig voorstel ter beschikking te hebben tegen de tijd dat de overdracht gebeurt. Voor beslissingen moeten wij wachten tot de bevoegdheden zijn overgedragen naar de Gewesten.

Nu handel ik over de initiatieven met betrekking tot fietspaden en wandel-

wegen en de actie „met een propere lei”.

De studie voor fiets- en wandelpaden is op gang gebracht. Het globaal plan kan normaliter begin september worden voorgesteld. Daarna kan het deelsgewijze worden gerealiseerd, rekening houdend met de budgettaire mogelijkheden enerzijds en de aanvragen van de gemeentebesturen anderzijds. Er kan immers niets worden gerealiseerd zonder medewerking van de gemeentebesturen.

Tijdens de zomermaanden zal er een sensibiliseringsactie worden gevoerd rond de actie „met een propere lei” met het doel een imago te creëren van properheid van steden en gemeenten.

Tot slot antwoord ik graag op de specifieke vraag van de heer Desseyen.

Collega Desseyen heeft het probleem opgeworpen van de intercommunale IWVA in Koksijde. Zowel ikzelf als mijn Gewestcommissaris zijn bevoegd om toezicht uit te oefenen over de werking van de intercommunale. Wanneer de Raad van Bestuur van een intercommunale beslist over te gaan tot bepaalde handelingen, zoals u als voorbeeld hebt aangehaald, namelijk de aanvraag voor een uitbatingvergunning tot het winnen van drinkwater, is de **Gemeenschapsminister** van Leefmilieu bevoegd over de materie in verband met de uitbatingvergunning voor het winnen van drinkwater. Een eventuele bouw aanvraag wordt afgehandeld in toepassing van artikel 48 van de wet op de stedebouw. De controle die vervat is in het decreet van 1 juli 1987 is een algemene controle op elk besluit dat in strijd zou zijn met de wet, het decreet, het statuut of het algemeen belang. De eigenlijke exploitatie valt onder de bevoegdheid van Leefmilieu. Tot voor het van kracht worden van de nieuwe wet op de intercommunales was het trouwens de Minister van Volksgezondheid die bevoegd was over de waterintercommunales.

Tenslotte wil ik een drietal punten nader bespreken waarmee ik bij het uitstippelen van een toekomstig beleid rekening wil houden. Het zijn drie ideeën die zeer waardevol zijn

Beysen

en die ik heb weerhouden uit de vele suggesties die tijdens hete debat werden geformuleerd.

Ik beklemtoon dat ik met het oog op 1989 bereid ben een coördinerende en stimulerende rol te vervullen inzake de vorming en de bijscholing van het personeel van de regionale en de lokale besturen. Dit is een gewettigde bekommernis. Alleen met goed gevormd personeel kan uiteindelijk de dienstverlening voor de burger aan kwaliteit winnen. Daar werd tot nu toe te weinig aandacht aan besteed. Ik ben graag bereid om desbetreffend initiatieven te nemen.

Een ander interessant idee is de inventarisatie van de dienstverlening en van de financiële tegemoetkomingen die worden geboden door de provinciale en de lokale besturen. Ik meen dat het een nuttig instrument kan zijn om een aantal beleidsmaatregelen te kunnen overwegen die gaan in de richting van het versterken van de autonomie en naar een verder doorgedreven decentralisatie.

Tenslotte wil ik ook de pleitbezorger zijn voor een poging om een soort pact af te sluiten tussen de verschillende niveaus, het Rijk, het Gewest en de Gemeente om duidelijk af te spreken wie welke belastingen kan heffen. Het zou nuttig zijn dat daarover tussen alle betrokkenen een gesprek wordt tot stand gebracht. Het zal niemand verbazen dat ik ook wel op de suggestie van de heer Suykerbuyk wil ingaan opdat uiteindelijk de logistieke steun zou worden verleend om het de gemeentebesturen mogelijk te maken zelf de gemeentebelasting te innen. Tot meer dan pleitbezorger te zijn voor de idee kan ik mij niet engageren. Ik wil de suggestie aangrijpen om daarover met de nationale Regering een gesprek op gang te brengen.

‘Mijnheer de Voorzitter, ik meen dat ik op de meeste vragen van de sprekers heb geantwoord. Ik dank u allen voor de openhartige manier waarop wij samen dit debat hebben gevoerd. **(Applaus bij de meerderheid)**

De Voorzitter : Vraagt nog iemand het woord ? **(Neen)**

RUIMTELIJKE ORDENING

De Voorzitter : Wij behandelen thans een andere materie waarvoor Minister Beysen bevoegd is, met name Ruimtelijke Ordening.

De heer Beckers heeft het woord.

De heer A. Beckers (op de tribune) : Mijnheer de Voorzitter, mijnheer de Minister, dames en heren collega's, bij de bespreking van de begroting Ruimtelijke Ordening in de Commissie voor Ruimtelijke Ordening heb ik reeds mijn ongenoegen geuit over het feit dat wij als Commissieleden met interesse voor het domein van het ruimtelijk beleid eigenlijk verplicht worden om van de ene Commissie naar de andere te hollen om ons werk te kunnen uitvoeren.

De heer W. Taelman : Het zal beteren in oktober.

De heer A. Beckers : Als wij vergaderen in de Vlaamse Raad zal er wel altijd een of andere Commissie zijn die bezig is met één van de deelaspecten van het brede domein Ruimtelijke Ordening. Het was trouwens typerend dat een zeer belangrijk deel van onze discussietijd in de Commissie in het thema stads- en dorpsherwaardering werd gestoken, eerder dan in Ruimtelijke Ordening op zich. Ik heb mijn ongenoegen in de Commissie naar voren gebracht en ik wil het hier in deze open vergadering opnieuw uiten.

Mijnheer de Voorzitter, collega's, de herwaardering van het Parlement heeft ook met dat soort zaken te maken. Ik voel mij trouwens bij het uiten van dit ongenoegen letterlijk en figuurlijk geruggesteund door de Voorzitter.

Sta mij toe, mijnheer de Voorzitter, u in dit verband te citeren. In uw uiteenzetting op 17 februari vorig jaar, hebt u als **Gemeenschapsminister** van Binnenlandse Aangelegenheden en Ruimtelijke Ordening bij de bespreking van de begroting 1987, gezegd : „Ik dien daarbij te herhalen dat de opsplitsing van de sector Herwaarderinggebieden naar de Commissie voor de Huisvesting geen gelukkige keuze was. Deze vorm van

stedelijke inrichting hoort immers thuis bij Ruimtelijke Ordening.” Dat waren uw woorden, mijnheer de Voorzitter.

De Voorzitter : Dat weet ik.

De heer A. Denys : U was het toch die hiervoor gepleit had ?

De heer A. Beckers : Dat is één van de zaken die ik vernomen heb, mijnheer Denys. Desalniettemin blijft mijn ongenoegen ter zake aanwezig.

De Voorzitter : U mag mij wel citeren, maar ik kom niet tussen in dit debat.

De heer A. Beckers : Dit ongenoegen heeft niet alleen met ons werk als commissielid te maken. Het betreft ook het gebrek aan een coherente politiek inzake grondbeleid, vooral als wij zien dat wij voor Ruimtelijke Ordening te maken hebben met een eerste minister, voor Land- en Natuurbehoud met een tweede, voor Huisvesting met een derde en voor Bescherming van de Landschappen met een vierde minister. Hoe kan men dan in Godsnaam serieus werk leveren ? Al deze deelaspecten hebben immers te maken met het algemene begrip Grondbeleid. De grond is blijkbaar zo een duurzaam bezit in Vlaanderen, dat elke minister er wel een stuk van wil hebben. Ik ben ervan overtuigd dat deze opsplitsing geen goede zaak is, mijnheer Denys. Ik zou er dan ook persoonlijk vanop deze tribune willen voor pleiten om dit begrip te herdenken en eventueel één minister van Vlaamse Ruimtelijk Beleid de bevoegdheid te geven voor alle deelaspecten van het Grondbeleid.

Collega's, thans kom ik tot de eigenlijke bespreking van de begroting Ruimtelijk Ordening. Het is duidelijk, dat, indien wij die begroting cijfermatig zouden bespreken, wij vlug uitgepraat zouden zijn.

Mijnheer de Minister, verontrustend is het feit dat, als wij de verschillende departementen en bevoegdheden naast mekaar zetten en de vergelijking maken over de voorbije jaren, de begroting Ruimtelijke Ordening in dalende lijn gaat. Ik hoop dat zulks

Beckers

niet betekent dat de belangstelling van de Vlaamse Regering voor het ruimtelijk beleid in dezelfde zin evolueert. Uiteraard situeert het beleid inzake Ruimtelijke Ordening zich niet alleen op het vlak van cijfers maar op de eerste, en misschien wel enige, plaats op het vlak van het wettelijk instrumentarium, planning, vergunningsbeleid enzovoort.

Om die discussie te voeren beschikken wij momenteel over twee documenten die ons een beeld geven van het beleid inzake Ruimtelijke Ordening, enerzijds is er het Regeerakkoord en anderzijds – en wij danken u daarvoor – uw beleidsnota.

Sta mij toe dat ik over beide documenten een aantal vragen formuleer. Ik hoop dat uw antwoorden ter zake ons meer inzicht en informatie met betrekking tot uw beleid zullen verschaffen.

In het Regeerakkoord lezen wij dat de Vlaamse Regering de bedoeling heeft de nodige initiatieven te nemen tot herziening van de wet van 29 maart 1962 betreffende de stedenbouw en de ruimtelijke ordening. Een eerste uitgangspunt daarbij is het opstellen van een beleidsplan verwerkt in een beleidsnota. Ik zou graag vernemen wat daar precies mee wordt bedoeld. Hoever staat het met de eventuele inspraak van de bevolking in deze materie? Wij vinden dat, indien het plan toch zo ernstig moet worden genomen, ook de bevolking daarin haar zeg moet krijgen. Hoe gaat u daarbij tewerk gaan?

Een ander uitgangspunt is het toekennen van meer bevoegdheid aan de lokale besturen met betrekking tot het vergunningsstelsel. Ik ben het met u eens dat de decentralisatie van de bevoegdheden een goede zaak is. Maar, hoe gaat u dan het ruimtelijk beleid van de individuele gemeenten in goede banen blijven leiden? Welke instrumenten gaat u daarvoor aanwenden?

Collega's, een uitgangspunt waarbij wij zeer sterke bedenkingen hebben is dat de mogelijkheid zou worden voorzien voor natuurlijke en rechts-

personen om een procedure voor de plannen van aanleg bij de bevoegde overheid in te leiden.

Wij vrezen dat hiermee het licht op groen wordt gezet voor promotoren allerhande om de gewestplannen via zelf ingediende aanlegplannen te omzeilen. In theorie klinkt dit natuurlijk mooi want in theorie zou dit ook een mooie zaak kunnen zijn voor de milieugroepen. Doch, zoals u weet beschikken de golfobby's, de promotoren van de recreatieprojecten, de immobiliënfirma's over iets meer middelen en kapitaal dan milieugroepen.

Plannen van aanleg moeten in onze ogen zuiver in handen blijven van de publieke overheden omdat wij van oordeel zijn dat inzake het grondgebruik de overheid een regulerende taak heeft. Naast de belangen van de individuele burgers is er ook nog het maatschappelijk belang dat moet worden gediend.

Nog een ander uitgangspunt is de efficiëntere beteugeling en de preventie van bouwmissdrijven en het invoeren van een aangepaste verjaringstermijn. Wat wordt hiermee precies bedoeld? Houdt dit ook actie in naar de weekend-verblijven toe? Wij horen reeds jaren dat de onhoudbare toestand van de weekendverblijven om een oplossing schreeuwt. Gaat u met dit uitgangspunt ook die zaak aanpakken?

Ik wens nog even terug te komen op het punt Planschade in uw beleidsnota. Mijnheer de Minister, tijdens onze Commissiebijeenkomst deelde u mee dat de Vlaamse Executieve op 30 maart jongstleden besloten heeft over te gaan tot uitbetaling van planschade in twee dossiers. U stelt in uw nota dat voor de vorderingen die zijn ingesteld op basis van artikel 37 van de stedenbouwwet, geen afbreuk zal worden gedaan aan de wettelijk voorziene mogelijkheid van herstel in natura. Mijn vraag is of deze mogelijkheid van herstel in natura eveneens wordt onderzocht in het kader van de toepassing van artikel 1382 van het Burgerlijk Wetboek of is op dat vlak herstel in natura niet mogelijk? Graag vernam ik hierover een antwoord.

Een laatste uitgangspunt waarover ik wil spreken is de toepassing van de Europese Richtlijn betreffende de milieueffectenbeoordeling van grote infrastructuurwerken. Is het uw bedoeling om ter zake werkelijk met open kaarten te spelen? Wij bedoelen daarmee dat het integrale rapport openbaar moet worden gemaakt en aan een openbaar onderzoek moet worden onderworpen. Hoe gaat u een controle inbouwen op de kwaliteit van de rapporten? Zal deze procedure ook gelden voor alle milieubelastende projecten? Ik denk hierbij aan de TGV, autosnelwegen, landinrichtingsprojecten, bio-industrie en dies meer. Wie gaat de kosten op zich nemen, de overheid of de initiatiefnemers van het project?

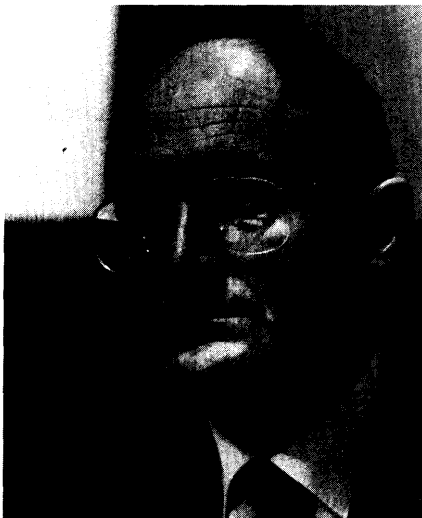
Graag wens ik een vraag te herhalen die ik in de Commissie heb gesteld, maar die misschien buiten de beschouwingen over ruimtelijke ordeiding valt. Het betreft het bedrag dat op uw begroting is voorzien voor de aanleg van infrastructuurwerken in industriezones. Enkele weken zijn ondertussen verstreken. Kan u ons meedelen in welke projecten reeds is voorzien? Welke prioriteiten zullen aan bod komen? Werd ter zake reeds enige beslissing genomen?

Mijnheer de Minister, uw beleidsnota steekt vol goede bedoelingen. Ik vermeld de vereenvoudiging en de eenvormigheid van de diverse administratieve procedures, de reglementering inzake reclame, een sluitende formulering inzake het mini-decreet, het uitvoeringsbesluit waarin de gebieden worden bepaald waarbinnen bepaalde afwijkingen inzake uitbreiding, verbouwing en herbouwing van bestaande gebouwen niet kunnen plaatsvinden. Wij wachten af, in de hoop dat uw goede intenties zullen leiden tot goede beslissingen ter zake.

Mijnheer de Voorzitter, geachte collega's, ik stel vast dat er over het denken over het ruimtelijk beleid in Vlaanderen over alle partijen heen een vorm van consensus bestaat, met name het verzekeren van een kwalitatief betere menselijke ruimtelijke omgeving. De wetgever heeft in 1962 gehoopt om met de wet inzake stedenbouw en ruimtelijke ordening een

Beckers

aantal problemen efficiënt te kunnen aanpakken. Een zeer belangrijk resultaat van die wet was het tot stand komen van de Gewestplannen voor heel Vlaanderen. Vandaag constateren wij echter dat de wet van 1962 op een aantal terreinen tekort is geschoten. Verkavelingen allerhande, wildbouw, lintbebouwing en stedelijke uitbreiding hebben geleid tot het feit dat momenteel ongeveer 40 procent van onze ruimte geurbaniseerd is. Bij de burgers van dit land is inmiddels wel het besef gegroeid dat de ontwikkeling die wij hebben gekend niet meer verder kan. Er moet een beleid tot stand komen – en ter zake citeer ik uw woorden, mijnheer de Minister – dat optimaal mensvriendelijk en natuurvriendelijk is, een beleid dat steunt op de eerbiediging van de Gewestplannen, op een optimale leefomgeving van de mens, op een revalorisatie van de bestaande kernen, op de bescherming van het natuurlijk patrimonium, op de vrijwaring van de open ruimten, zoals de agrarische- en de bosgebieden, op de zorg voor de ecologische waarde. Dit zijn uw eigen woorden.

Volgens CVP-Raadslid J. Van Eetvelt kunnen de beleidsopties een goede basis vormen om tot een aangepast en verantwoord vernieuwingsbeleid, in het raam van de Ruimtelijke Ordening in Vlaanderen, te komen

Mijns inziens bestaat hierover een brede consensus binnen deze Vlaamse Raad. U, mijnheer de Minister, moet echter beslissingen nemen. Wij hopen dat u dat deel van uw beleidsnota constant gebruikt als spiekbrieffje wanneer u beslissingen moet nemen. **(Applaus bij de leden van de SP en AGALEV)**

De Voorzitter : De heer Berben heeft het woord.

De heer P. Berben (op de tribune) : Mijnheer de Voorzitter, mijnheer de Minister, collega 's, de beleidsnota van Minister Beysen stelt „de bescherming van de open ruimte ” als een prioritair aandachtspunt. Deze open ruimte is nu eenmaal beperkt. Een zo optimale vrijwaring van de ons resterende open ruimte dringt zich dan ook op. De ongebreidelde versnippering en inpalming van de beschikbare vrije ruimten moet een halt worden toegeroepen.

De bebouwingsevolutie van de laatste decennia wordt immers gekenmerkt door een vlucht uit de stads- en woonkernen naar het „wonen in de natuur “. Deze drang leidde op korte termijn tot een aantasting van honderden hectaren bossen, weiden en landbouwgronden, die voor woning- en industriebouw verkaveld werden.

Hierdoor groeide België – en ik zeg het bij herhaling – enerzijds uit tot hét land van de lintbebouwing en anderzijds werden de aantrekkelijkste beboste en open ruimten het eerst verkaveld. De verspreide bebouwing die met dit alles gepaard ging noopte bovendien tot de uitvoering van kostbare infrastructuurwerken.

Dat de Minister overweegt om positieve acties te ondernemen voor degenen die in de woonkernen wonen en de mogelijkheid onderzoekt om sociale kosten voor alle diensten en aspecten van wonen op een meer selectieve wijze in rekening te brengen, is toe te juichen. Het selectief aansnijden van woonuitbreidingsgebieden en de revalorisatie van de bestaande kernen, waarbij het samenbrengen van de verschillende menselijke activiteiten zoals wonen, werken, recreatie en verkeer, voorop staan, zijn be-

leidspunten die enkel de goedkeuring kunnen wegdragen. Op deze wijze wordt de multifunctionaliteit van de wijk of buurt terug naar waarde geschat.

Dit heeft op lange termijn tot gevolg dat de uitgebreide verkeersinfrastructuur, die thans vereist is in onze zoneringsplanologie, kan „afgebouwd ” of gereduceerd worden. Dit is tweemaal kostenbesparend : eenmaal voor de aanleg en eenmaal voor de verplaatsingskosten. Hier kunnen dus mogelijk nog besparingen worden gerealiseerd.

Kan de Minister geen overleg plegen met zijn nationale collega van Openbare Werken om voor deze projecten, waarin de multifunctionaliteit voorop staat, een overheveling van middelen van de begroting van openbare werken naar renovatie te bepleiten ?

Een versnelde herwaardering van stad en dorp zou hierdoor mogelijk worden.

Vanuit deze visie is de huidige zoneringsplanologie, vastgesteld in de Gewestplannen, dan ook aan herziening toe. Ik hoop dat u, mijnheer de Minister, het reeds jaren aangekondigde „structuurplan Vlaanderen ” – in uw beleidsnota het „globaal dynamisch beleidsplan ” genoemd – inderdaad tot stand zal brengen. Een herziening van de Gewestplannen vanuit hedendaagse maatschappelijke ontwikkelingen en noden en kaderend in een globaal beleidsplan voor Vlaanderen zal ons een meer geordende en geëigende ruimtelijke ordening voor de specifieke situatie van elke streek bieden.

Dit wil echter niet zeggen dat we de Gewestplannen – nog steeds de belangrijkste rechtsgeldige planologische documenten – lichtzinnig mogen interpreteren. Zij dienen de uitgangsbasis van het ruimtelijk beleid te blijven. Het zijn geen statische plannen, als wij ze maar dynamisch gebruiken. De intentie van de Minister om de lokale besturen aan te zetten tot het uitwerken van een beleidsplan voor het eigen ruimtelijk beleid – een structuurplan – is een beloftevolle beleids optie. Op deze wijze kunnen de

Berben

gewestplannen worden aangevuld met wat leeft aan de basis. Evenwel moet hierbij gewaakt worden voor de globale ruimtelijke ordening van een streek. Het lokale bestuur heeft vaak niet voldoende gekwalificeerd personeel en is gemakkelijker onderhevig aan druk van belangengroepen.

Bovendien lijkt het mij wenselijk te zijn om de lokale besturen aandachtspunten of richtlijnen aan te reiken waaraan een gemeentelijk structuurplan ten minste dient te voldoen, zoals bijvoorbeeld inzake aanpak en opbouw van het structuurplanningsproces, inspraak en informatie van de burger, de materiële vereisten, de gegevensverzameling.

Als Limburger vraag ik uw aandacht voor de specifieke noden van mijn Provincie. Jammer genoeg heb ik de verslaggever niet kunnen aanhoren. Toch vraag ik ook zijn bijzondere aandacht.

De woningbehoefte is nergens in Vlaanderen zo groot als in Limburg. Uit de door u geciteerde studie van de Administratie voor Huisvesting, waarin de woningbehoeften in Vlaanderen voor de volgende tien jaar worden geanalyseerd, blijkt dat Limburg een provincie is die prioriteit moet krijgen, zowel voor de privé- als sociale woningbouw. De jonge leeftijdsstructuur van deze Provincie is hier vanzelfsprekend de oorzaak van. Mag ik u dan ook uitdrukkelijk verzoeken bijzondere klemtonen te leggen in uw beleid voor deze Provincie, dit zowel inzake het aansnijden van woonuitbreidingsgebieden als inzake het ter beschikking stellen van de subsidie voor de aanleg van infrastructuurwerken.

Tenslotte wil ik uw aandacht vragen voor de herbestemming van de mijn-terreinen van Winterslag, Waterschei en Eisden. De noodzakelijke „afbouw” van de mijnnijverheid houdt in dat de huidige terreinen en infrastructuur in aanmerking komen voor nieuwe functies zoals wonen, recreatie en industrie. Vooral bepaalde waardevolle gebouwen van het mijnbouwpatrimonium, die met sloping bedreigd zijn, dragen mijn zorg weg.

Het Limburgse Landschap en de samenleving in deze Provincie zijn door de mijnnijverheid grondig veranderd. De mijnen hebben de sociaal-culturele leefgewoonten mede bepaald, de bebouwde omgeving getekend en het beeld van Limburg tot in de kleine details beïnvloed. Na het sluiten van deze mijnen is men thans actief bezig met tal van reconversieinitiatieven, waarbij het gebouwenbestand met afbraak bedreigd wordt. Deze belangrijke sociaal-culturele determinant uit het nabije Limburgse verleden mag evenwel niet zomaar van de kaart worden geveegd. Het is aangewezen om voldoende tijd te nemen voor de rehabilitatie ervan, in casu het hergebruik en het behoud van de relevante mijnbouwrelicten te bestuderen en zo mogelijk te behouden. Voorbeelden uit binnen- en buitenland tonen aan dat het hergebruik van industriële complexen niet alleen wenselijk maar mogelijk en haalbaar is.

De Minister wil het ruimtelijk beleid voor de jaren 90 enten op ruimtelijke, sociaal-economische en culturele ontwikkelingen. Deze dynamische aanpak mag evenwel het verleden niet negeren, maar zou een samengaan moeten zijn van gisteren, vandaag en morgen. **(Applaus bij de meerderheid)**

De Voorzitter : De heer Capoen heeft het woord.

De heer M. Capoen (op de tribune) : Mijnheer de Voorzitter, de voorbije jaren is er in Vlaanderen een opvallend gebrek geweest aan samenhang en continuïteit inzake ruimtelijk beleid met als gevolg dat de open ruimten steeds beperkter worden in oppervlakte en steeds meer versnipperd geraken. Het tekort aan beleidsvisie en de foutieve beleidsopties werken de ruimteconsumptie in de hand en leiden tot verhoogde druk op de resterende open ruimten.

De maatschappelijke evolutie die steeds meer ruimte opeist voor allerlei functies zoals onder meer industrie, wonen, recreatie en verkeersinfrastructuur vereist dringend een globale aanpak van het ruimtelijk beleid.

Het is nu reeds meer dan 10 jaar ge-

leden dat een van de voorgangers van de Minister een ruimtelijk structuurplan voor Vlaanderen aankondigde, maar tot op heden is er nog altijd geen sprake van een globale visie inzake de wisselwerking tussen het ruimtelijke, economische en sociaal-culturele beleid.

Wij hopen dat er tijdens deze legislatuur uitvoering zal gegeven worden aan de belofte om een „globaal dynamisch beleidsplan” uit te werken, dat op het niveau van Vlaanderen een globale visie zal brengen op de problematiek van de ruimtelijke evolutie en het ruimtelijk beleid in het algemeen. Bij het opstellen van de gewestplannen en in de plannenpraktijk in het algemeen is men uitgegaan van het principe van de functionele scheiding, waarbij wonen, recreatie en werken zoveel mogelijk gescheiden werden. De jongste jaren zijn de nadelen van deze opdeling steeds duidelijker aan het licht gekomen.

Er is eerst de vaststelling dat de scheiding van voornoemde functies en de daaruit volgende opdeling van ruimte een overdreven ruimtegebruik en niet-economisch gebruik van de bodem tot gevolg heeft. Om deze verschillende gebieden te verbinden en de verplaatsing van mensen en goederen in optimale omstandigheden te laten gebeuren zijn enorme investeringen in verkeersinfrastructuur nodig geweest. Deze verkeersvoorzieningen hebben dan op hun beurt een nieuwe beweging aan de gang gebracht en vele ambachtelijke en handelszaken uit de woonkeren weggehaald, waardoor de leefbaarheid van vele steden en gemeenten ernstig in het gedrang is gekomen.

De huidige opvattingen gaan in tegen de doorgedreven scheiding van functies en stellen dat een grotere verwerking van de functies wonen, werken, en recreatie een beter beheer van de ruimte en de infrastructuur mogelijk maakt en dat dit alles de kwaliteit van de woonomgeving ten goede komt.

Om de nog resterende open ruimten maximaal te beschermen dient men

Capoen

onder meer de bestaande woonkernen te herwaarderen om een verder leeglopen en verkrotte van steden en dorpen tegen te gaan.

Er moet dus worden gestreefd naar een meer dynamische aanpak van de dorps- en **stadshernieuwing**, gekoppeld aan een beleid dat streeft naar een grotere functieverweving.

In dit opzicht verheugt het ons dat de Minister opteert voor dergelijke functieverweving, maar jammer genoeg moeten wij vaststellen dat de voorziene middelen voor de **dorps- en stadskernvernieuwing** niet volstaan om deze politiek hard te maken.

Met het hernemen van de activiteiten in de bouwsector worden we opnieuw geconfronteerd met de vraag naar een versoepeling voor het in gebruik nemen van de **woonuitbreidingsgebieden**.

In de Gewestplannen zijn de **woonuitbreidingsgebieden** voorzien als reserves die pas aangesneden kunnen worden wanneer er een werkelijke behoefte is aan nieuwe bouwgronden.

De te verwachten demografische evolutie, de leegstand van de werven van bouwgronden zijn evenveel factoren die ons moeten aanzetten om de vraag naar nieuwe woongebieden kritisch te onderzoeken.

Met de huidige vooruitzichten zou het ongeremd aansnijden van de woonuitbreidingsgebieden in strijd zijn met het oorspronkelijke opzet en de geest van de Gewestplannen.

Bovendien zijn deze **woonuitbreidingsgebieden** meestal open ruimten rond de bestaande woonkernen, die in de loop der jaren de functie van bufferzone en groene long zijn gaan vervullen zodat het inpalmen van deze zones niet alleen een verdere aantasting van de open ruimten betekent, maar tevens een landschappelijk en milieuverarmende ingreep zou zijn.

Het verder laten uitdeinen van de woongebieden zou bovendien in

strijd zijn met de nagestreefde herwaardering van de bestaande woonkernen.

Tenslotte zou het ongecontroleerd aansnijden van de **woonuitbreidingsgebieden** uiterst nadelige gevolgen hebben op het algemeen planologisch vlak omdat de gemeenten niet in staat zijn de totale ruimtelijke impact van deze beslissingen te overzien.

Voor wat de industrieterreinen betreft wil de Minister de beperkte middelen in eerste instantie aanwenden om de gedeltelijke uitgeruste zones volledig af te werken en de aanleg en uitrusting van nieuwe industrieterreinen bij voorrang te situeren in een van de drie erkende **ontwikkelingszones**.

In dit verband willen wij even herinneren aan een beleidsoptie van uw voorganger, onze geachte Voorzitter, die een deel van de ter beschikking staande middelen voor de verdere uitrusting van de industriezones wilde aanwenden om deze geschikt te maken voor de KMO's.

Mogen wij u vragen deze politiek voort te zetten en zelfs, waar het mogelijk is, over te gaan tot de herverkaveling van reeds uitgeruste grotere percelen.

Ook het voornemen van uw voorganger om nieuwe ambachtelijke zones in te planten leek ons een goede zaak. De leefbaarheid van vele dorpen en gemeenten op het platteland wordt bedreigd omdat er onvoldoende economische activiteiten zijn. Een oordeelkundige inplanting en optimale spreiding van ambachtelijke industriezones, op maat van de streek, kan een stuk oplossing brengen voor deze problematiek.

Voor zeer veel dorpen en gemeenten hoeven dit geen echte ambachtelijke zones te zijn. Men moet vele dorpen de kans geven dat de plaatselijke ambachtsman, de plaatselijke middenstander zijn zaak kan uitbreiden en aldus in deze gemeenten meer dynamiek kan voortbrengen. Voor vele dorpen en gemeenten is dit de schaal waarop deze ambachtelijke zones moeten worden gezien.

In de Regeringsverklaring van de

Vlaamse Executieve staat dat er voor projecten die een belangrijke ruimtelijke weerslag hebben, vooraf een onderzoek zal worden ingesteld waarbij zowel de economische, sociale en culturele als ecologische en ruimtelijke factoren zullen worden betrokken en tegen elkaar afgewogen, met andere woorden dat men zal overgaan tot het opstellen van een MER.

Wij verwachten dan ook dat dit zal gebeuren vooraleer er een beslissing zal worden genomen over de eventuele aanleg van de grote ring rond Antwerpen. In het geheel van deze problematiek moet er gezocht worden naar een oplossing die tevens het verkeer door de Kennedytunnel kan ontlasten.

Tot slot wil ik nog enkele bemerkingen maken in verband met de vooropgestelde aanpassing van de Gewestplannen.

Het is inderdaad zo dat de Gewestplannen tot stand zijn gekomen op basis van gegevens en inzichten van twintig jaar terug. Een aantal opties en prognoses van toen zijn achterhaald of kunnen geen oplossing geven aan de problemen die ontstaan zijn tengevolge van nieuwe ontwikkelingen die zich voordeden in de loop der jaren.

Vandaar de vraag vanuit diverse kringen om, zij het vaak met tegengestelde bedoelingen, over te gaan tot een herziening van de Gewestplannen of in ieder geval te maken dat deze plannen op een soepele manier kunnen aangepast worden aan de nieuwe economische en socio-culturele noden.

Het moet voor iedereen duidelijk zijn dat eventuele aanpassingen niet mogen en ook niet kunnen uitdraaien op een verdere aantasting van de meest kwetsbare gebieden zoals landbouw, -bos, en natuurgebieden en de open ruimten in het algemeen.

Dit zou trouwens in flagrante tegenspraak zijn met de basisdoelstelling van de Vlaamse Regering die zegt dat ze een optimaal mens- en natuurvriendelijk beleid wil voeren. (**Applaus bij de VU**)

De Voorzitter : Mevrouw Tyber-

Voorzitter

ghien-Vandenbussche heeft het woord.

Mevrouw M. Tyberghien-Vandenbussche (op de tribune) : Mijnheer de Voorzitter, mijnheer de Minister, collega's, er wordt niet zoveel over gesproken, maar in de landelijke gebieden weet men dat wij een Europees jaar van het platteland beleven. Het Europees jaar van het platteland moet beschouwd worden als een sensibiliseringscampagne die zich richt zowel naar de bevolking als naar de verschillende beleidsniveaus. Daarover zou ik het willen hebben.

In uw beleidsnota, mijnheer de Minister voor Ruimtelijke Ordening, drukt u uw bezorgdheid uit over de open ruimte, over de optimale leefomgeving van de mens, de bescherming van het natuurlijk patrimonium en de revalorisatie van de bestaande kernen.

Vandaag zou ik u graag ondervragen over de filosofie die hier achter ligt, want ook en vooral de Ruimtelijke Ordening is een belangrijk facet. Vooral uw beleid zal mee bepalend zijn voor de leefbaarheid van dorp en platteland.

Het instrumentarium is er hoewel een stuk verouderd en aan vernieuwing en herwerking toe. Er is de mogelijkheid van subsidiëring van projecten met betrekking tot werken voor cultuurhistorische en functionele herwaardering van dorp en platteland.

Toch weten wij dat de subsidie-aanvragen zeer sterk gedaald zijn. Is er een onderzoek ter zake naar de oorzaken van deze terugloop van dossiers ?

Er is reeds de vereenvoudiging van de subsidieprocedure en de verkorting van de termijnen tussen elke stap en het vastleggen van de kredieten op het ontwerp op basis van het ramingsbedrag. En toch schrikt men terug, vooral in de kleinere gemeenten, om er op in te spelen.

Mag ik een pleidooi houden voor een spoedig herdenken en herwerken van het KB ter zake ?

Er zijn twee kritieke fasen in de huidige procedure :

1. de lange tijd tussen de principiële en de vaste belofte van toelage ;
2. de goedkeuring van de aanbesteding door de Vlaamse Gemeenschap duurt meestal langer dan drie maanden, en dat is juist de termijn voor de geldigheid van het aanbestedingsbod. Precies daardoor moet dus vaak veel werk worden overgedaan.

Naast deze procedure-problemen hangt vooral de angst bij de indieners vanuit de kleinere gemeenten, dat zij toch niet geselecteerd kunnen worden, gezien het KB ook toegepast wordt op de „stedelijke projecten”, en deze grote gemeenten met meer middelen, meer personeel en eigen technische diensten gemakkelijker eigen ontwerpen vlugger kunnen opmaken en indienen.

Daarom dit verzoek om bij het herwerken van het KB, vooral de „positieve discriminatie voor plattelandsprojecten” in te werken. Desubsidie-leutel kan hierin richtinggevend zijn. Bijvoorbeeld 60 procent van het beschikbaar bedrag voor dossiers platteland of dorp en 40 procent van het beschikbaar bedrag voor stadsprojecten.

Tevens zou de inspraakbegeleiding naar de burgers toe moeten subsidiëerbaar gesteld worden, net als de kosten voor de ontwerpen. Mag ik hierbij ook nog suggereren rekening te houden met de financiële draagkracht van de gemeente als men het bestaande subsidiëringssysteem zou actualiseren.

Zo zouden de eigenlijke plattelandsprojecten meer kansen krijgen, wat toch de oorspronkelijke bedoeling was. Als ik het goed voor heb, denk ik dat dan vooral ook moet worden gedacht aan een gerichte bekendmaking vooral naar de kleinere gemeenten toe.

Hierbij dient aandacht besteed te worden aan het sensibiliseren van zowel de beleidsverantwoordelijken als de „wakkere burger in het dorp”.

Op een studiedag in onze streek sprak een van uw medewerkers over uw bedoeling om heel binnenkort

werk te maken van een vernieuwde samenstelling van de adviserende commissie. Graag vernam ik hoever het staat met de hernieuwing van de adviescommissie. Deze vernieuwde commissie kan een stimulans zijn voor de heropleving van het KB en het promoten naar nieuwe terreinen, naar nieuwe initiatieven, naar kwalitatieve ingrepen voor de „leefbaarheidsprojecten”. Vele specifieke noden dienen zich aan in onze dorpen. Ik denk aan kleinschalige ontmoetingscentra, kleinschalige sportinfrastructuur, verkeerstechnische ingrepen waardoor de verkeersveiligheid en het uitzicht van de straat visueel verbeteren, door aanplantingen die het reinhouden van onze gemeenten bevorderen. Ik denk ook aan de aanpak van leegstand met het oog op toeristische doeleinden vb. musea, enzovoort. Deze noden sluiten allemaal aan bij de doelstellingen van uw beleidsnota.

Naast de positieve discriminatie van het platteland en het subsidiëren van nieuwe noden, zou ik nog een derde vernieuwd element willen aanbrenge-
gen vb. : een specifieke opvang en begeleiding van kleinere gemeenten. Gezien zij met minder mogelijkheden zitten, zijn zij meer dan grote gemeenten aangewezen op het gebruik van dergelijke subsidiëringmogelijkheden. De praktijk wijst echter op het tegendeel. Extra inspanningen naar deze gemeenten toe zou ik dus met grote aandrang willen bepleiten in dit jaar van het platteland.

Spijtig genoeg zijn er al te weinig studies die zich over de eigenheid van het platteland buigen om het in zijn diverse verschijningsvormen te beschrijven met de bedoeling suggesties te geven voor een doelgericht plattelandsbeleid. We kunnen niet zeggen dat er maatschappelijk gezien geen interesse bestaat voor het platteland. Dit uit zich vooral in beschermende maatregelen. Kansen voor een grotere leefbaarheid van het platteland komen niet of weinig aan bod. Het platteland wordt zelden vanuit zijn eigenheid benaderd. Meestal verschijnt het als interessant hinterland voor stedelijke kernen die voor de vervulling van een aantal behoeften, op het platteland wensen terug te vallen.

Tyberghien-Vandenbussche

Denken we maar aan recreatie of aan wonen in een aangename omgeving. De bescherming van het platteland wordt dan niet gemotiveerd vanuit het eigen en complexe weefsel dat het platteland is in de biopolaire verhouding tussen twee sferen : de stedelijke en de landelijke.

Ten tweede. Het voorgaande is mee te verklaren door het feit dat de meeste studies over het platteland partieel zijn. Ze behandelen óf het wonen, óf de landbouw, óf de tewerkstelling, óf de recreatie, óf de milieuproblematiek óf de welzijnsproblematiek. Zelden behandelen ze deze problemen naast elkaar met het oog op hun onderlinge samenhang of met aandacht voor mogelijke interne spanningen. Op die manier kan het platteland niet als een eigen weefsel aan bod komen, dus als een eigen invloedssfeer met eigen rechten.

Ten derde. Vanuit de plattelandsproblematiek bekeken valt het op hoe weinig pogingen er de jongste decennia ondernomen zijn om het platteland te typeren in zijn verscheidenheid die mede het gevolg is van de oprukkende verstedelijking. Ofschoon men het begrip „stad” heeft verfijnd en genuanceerd door bijvoorbeeld het begrip „stadsgewest” in te voeren, is hetzelfde niet even rigoureuus gebeurd voor het begrip „platteland”. Dit verklaart waarom het ook moeilijk is een gedifferentieerd plattelandsbeleid te voeren. Dit laatste zal pas een reëel denkkader vinden wanneer het platteland enerzijds als één van de krachtvelden in het ruraal-urbaan continuu wordt gedacht waarbij anderzijds, op grond van dit continuu, oog is voor overgangen en dus voor graden van landelijkheid.

Het is duidelijk dat de hierboven opgesomde vaststellingen belangrijk zijn om de grote evolutie binnen de Vlaamse regio te beschrijven. Trouwens : ook voor het beleid is het nodig inzicht te hebben in de grote evoluties binnen Vlaanderen.

Elke gemeente ondergaat vanuit zijn eigen ligging diverse invloeden. Ze groeit, stagneert of ontvolkt, al naar-

gelang de regio waartoe ze behoort. Ze staat in haar geheel of in enkele van haar deelgemeenten onder verstedelijkingsdruk of heeft nog een uitgesproken agrarisch karakter. Ze fusioneert een aantal deelgemeenten met een homogene karakter of is een conglomerat van deelgemeenten met diverse en uiteenlopende deelproblemen. Weten welke invloeden hierbij werkzaam zijn of waren en hoe deze invloeden zich vertalen in ruimtelijke, sociale en economische gevolgen kan verhelderend werken en beleidsoriënterend.

Zo gezien kan de plattelandsatlas voor Vlaanderen van de stichting Plattelandsbeleid, die u zeker als beleidsinstrument moet kennen en gebruiken, de landelijke problematiek helpen uitklaren.

Een typologie van de gemeenten, zoals deze op de verschillende kaarten van de atlas voorkomen, laat de vaak wezenlijke verschillen binnen de gemeenten zien. Indien men dit laatste zou kunnen koppelen aan de intentie om ook op gewestelijk vlak een meer plattelandsgerichte politiek te voeren met speciale aandacht voor een goede ruimtelijke ordening, zouden we in Vlaanderen een stap vooruit zijn.

Leefbaarheid van dorp en platteland is dus uiteraard veel breder dan wat ik hier bij deze bespreking, via de invalshoek van het koninklijk besluit voor dorpsherwaardering even hebben willen onderstrepen.

Wanneer door uw beleid via de planning ingegrepen wordt in de open ruimte om een bepaalde ordening of inrichting te bekomen, dan is de kans op slagen voor een groot deel afhankelijk van het begrip dat men heeft voor de maatschappelijke, sociale en economische veranderingen en toestanden. Anders worden alleen maar symptomen aangepakt zonder dat men de diepere oorzaken doorziet en tracht te richten. De huidige inrichtings- en bestemmingsplannen voor de open ruimte schieten op dit punt nogal eens tekort.

U kreeg een moeilijke maar boeiende opdracht, mijnheer de Minister. Onze verwachtingen staan hoog gespannen hoe u de dialoog zult organiseren

om, door participatie der gebruikers, het behoud van de open ruimte en een kwaliteitsverbetering van het platteland te bereiken en te stimuleren, zodat er toekomstmogelijkheden groeien, ook voor de streekbewoners van het platteland. (**Applaus bij de meerderheid en A.G.A.L.E.V.**)

De Voorzitter : De heer Van Durme heeft het woord.

De heer W. Van Durme : Mijnheer de Voorzitter, mijnheer de Minister, geachte collega's, in een land waar zeer lange tijd geen of zeer weinig aandacht werd besteed aan de ruimtelijke ordening, met als gevolg dat wij op dit vlak met een kwalijke erfenis uit het verleden hebben af te rekenen, is het meer dan noodzakelijk een krachtig beleid te ontwikkelen.

Uit de beleidsopties van de Gemeenschapsminister inzake Ruimtelijke Ordening en Stedebouw blijkt dat voor een groot deel van de oude wijn opnieuw versneden wordt in oude zakken met toevoeging van klemtonen, waarmee de ecologen zich in geen geval verzoenen. De algemene doelstellingen, vervat in de beleidsopties, worden in hun concrete uitvoering niet hard gemaakt, integendeel zelfs. Wanneer de Minister zegt dat de Gewestplannen zeker moeten gerespecteerd blijven, wordt verder in de tekst duidelijk waar het om gaat : soepele procedures, aanpassing van de verjaringstermijnen, mogelijkheid voor een promotor om een Bijzonder Plan van Aanleg in te leiden, enzovoort. Het beleid werd voor een stuk op maat geschreven voor degenen die in het verleden de Gewestplannen omzeilden of overtraden.

De bevoegde Minister verklaart dat de tijd rijp is om enkele fundamentele wijzigingen aan te brengen aan de wet van 29 maart 1962 inzake Stedebouw. In feite is men in dit geval verplicht geheel de wet te herschrijven, daar het veranderen van enkele artikels zijn invloed heeft op andere. Het doel van de wijzigingen is het toekennen van een ruimere bevoegdheid aan de lokale overheid, wat inhoudt dat deze overheid bijvoorbeeld de bouwvergunningen integraal naar zich toetrekt.

Van Durme

De Groenen zijn voor een verregaande decentralisatie. Dit wil niet zeggen dat er geen materies zijn die de lokale of regionale bevoegdheid overstijgen. Wij zijn niet zo maar voor kleinschaligheid. De Groenen opteren voor kleinschaligheid in verhouding tot de noodzaak. Het is voor ons duidelijk dat er op het lokale niveau ruime inspraakmogelijkheden moeten zijn, maar het geheel van de planningsbevoegdheid toevertrouwen aan de gemeenten is onverantwoord. Het gevaar bestaat dat, een kwart eeuw na de historische wet van 1962 op de Ruimtelijke Ordening en de Stedebouw, de Gewestplannen mede door een te verregaande decentralisatie worden afgebouwd. De gemeenten beschikken niet over de middelen om de voorgestelde bevoegdheden optimaal te benutten, maar belangrijker is dat de invloed van **drukkingsgroepen** stijgt naarmate het beslissingsniveau daalt.

Als of de decentralisatie op zichzelf al niet genoeg negatieve effecten heeft, wordt bovenop nog de mogelijkheid geschapen voor natuurlijke en rechtspersonen om zelf de procedure voor een aanlegplan in te leiden. Projectpromotoren krijgen dus de kans om zelf bestemmingsplannen in de procedure te brengen, die in de plaats komen van de huidige Gewestplannen. Een ideale kans voor onder meer de golfpromotoren, voor zover deze nog momenteel een vergunning nodig hebben !

Verklaarde Minister Beysen niet dat op zichzelf de aanleg van een golfterrein niet vergunningsplichtig is indien de realisatie ervan enkel een wijziging van het gebruik van de bodem betreft ? En wat betekent de uitspraak dat de aanleg van golfterreinen verhindert dat de gronden gebruikt worden voor bebouwing ? Verhinderen de Gewestplannen dit dan niet ? Het argument dat de overproductie van landbouwgewassen noodzaakt tot het onbenut laten van gronden, is geen argument om er golfterreinen op aan te leggen. Trouwens, de oorzaken van de voedseloverschotten liggen niet aan een teveel aan landbouwareaal ; ze liggen onder meer ook aan een streven naar

kwantiteit in plaats van naar kwaliteit of aan de aard van onze **handelsrelaties** met de Derde Wereld. Wetenschappers sloven zich uit om te bewijzen dat golfterreinen economischer zijn dan landbouwgronden, waarop de heer Van Melkebeke van de Bond Beter Leefmilieu terecht antwoordt dat op elk golfterrein van 10 ha een chipsfabriek kan worden gebouwd met een toegevoegde waarde van 375 miljoen F., en dus nog economischer is dan golfterreinen. Volgens Dirk Van Melkebeke richt het huidig economisch denken ons land, onze cultuur en onze aarde met grote snelheid ten gronde.. . Wij maken zijn woorden tot de onze en als ecologen verwerpen wij de ongebreidelde uitbreiding van golfterreinen, die in werkelijkheid een elitaire sport op het oog hebben, wat men ook beweert.

Vanaf 1 juli 1988 wordt de Europese Richtlijn inzake **milieueffectrapportering** verplicht en is als dusdanig ook vermeld in het beleidsprogramma. Nochtans wordt de ruimtelijke ordening als dusdanig overschreden en verschoven op het niveau van de algemene politiek. De MER dreigt te verdrinken in een ruim omvattend onderzoek met de afweging van economische, sociale, culturele en ja, ook ecologische factoren. Wil de overheid al dan niet ernstig werk maken van de milieueffectrapportering ? De Groenen vrezen dat voor grote infrastructuurwerken de economische factoren zullen doorwegen, wat mooi meegenomen is voor de aanleg van de TGV, alhoewel het economisch nut nog dient bewezen te worden. De TGV dreigt een ordentelijke ruimtelijke ordening in de weg te staan, met nefaste ingrepen in onze schaarse open ruimte. Wij blijven ons tegen dergelijke projecten verzetten.

Het ligt in de bedoeling een „aangepaste” verjaringstermijn voor bouw-misdrijven in te voeren. Dit komt neer op de spons vegen over vonnissen. Het stoort ons niet dat bouw-misdrijven eeuwigdurend zijn. Ze hoeven trouwens niet eeuwigdurend te zijn als de vonnissen ook daadwerkelijk naar de letter worden uitgevoerd. Het uitbetalen van planschade, nadat de vonnissen en arresten in kracht

van gewijsde zijn getreden, nadat de vonnissen normale regeling die de rechtszekerheid van de burger, waarborgt. Er bestaat echter ook planwinst, de meerwaarde op onroerende goederen. Het beleid meent dat de meerwaarde belast wordt in de inkomstenbelastingen wanneer de goederen binnen een bepaalde termijn worden verkocht. Uiteraard is dit onvoldoende. Wanneer men enerzijds de planschade regelt, dient logischerwijze de planwinst in rekening gebracht. Dit laatste zou trouwens gesjoemel met de gewestplannen minder aantrekkelijk maken.

– De heer M. Olivier, Eerste Onder-voorzitter, treedt als Voorzitter op.

„Ontwikkelingsplanning” is het ‘nieuwe modewoord van de Minister voor Ruimtelijke Ordening. Hierbij gaat het om een vernieuwde campagne rond stadsvernieuwing, waarbij de overheid en de privésector samenwerken. Het Antwerps Eilandje en de Gentse Muiden werden als pilootprojecten aangeduid. De campagne – de Vlaamse campagnes – voor „de nieuwe lente in onze steden” werd door Minister Beysen in Londen aangekondigd. Blijkbaar was de Minister in euforie geraakt door de Londense „Docklands”. Wij blijven met de vraag zitten waarom de Minister onverwacht vanuit Londen zijn boodschap uitzond ? Wellicht tot zijn teleurstelling werd de aankondiging van Vlaamse „Docklands” met gemengde gevoelens onthaald. De aan gang zijnde werken in herwaarderingsgebieden moeten volgens de Groenen prioritair worden behandeld, samen met de nog op te starten werken. Een paar Vlaamse „Docklands” zullen de verkommering van onze steden, waarbij ik op de eerste plaats aan Gent denk, niet oplossen. Zij zullen ook de uitbreiding niet voelbaar beïnvloeden. De vrees bestaat dat de ontwikkelingsplanning een paradepaardje wordt, waarbij de bouwpromotors flink brood zien. Welke middelen zal de Minister inzetten om de echte probleemgebieden aan te pakken ? In welke mate zal men rekening houden met de mensen die momenteel in de aangeduide gebieden een lage huursom betalen ? Wij durven voorspellen dat

Van Durme

de Vlaamse „Docklands ” zullen uitgebouwd worden tot elitaire gebieden, net zoals het in Londen gebeurde.

Het tot nu toe gevoerde beleid inzake de herwaarderingsgebieden wordt op de helling gezet. Misschien had men in het verleden selectiever moeten optreden om daar waar de nood het hoogst was in te grijpen. Met de middelen die ter beschikking van de Vlaamse Executieve zijn kan er echter veel meer geld vrijkomen voor stadsrenovatie dan tot nu toe het geval was. Men zou dan echter een verschuiving van de middelen moeten doorvoeren, ten koste van bepaalde prestigeprojecten.

De eventuele aanleg van de Grote Ring rond Antwerpen blijft voor beroering zorgen en dit niet alleen in het Waasland. Recent hield de Minister opnieuw een pleidooi voor deze Ring, die hij van levensbelang acht voor de verkeersontwikkeling in het Antwerpse en maande de hele Executieve aan haar verantwoordelijkheid op te nemen. De bevolking van het Waasland verzet zich tegen de aanleg van het gedeelte tussen de expressweg Antwerpen-Zee kust en de E17. Er zijn reeds verschillende alternatieven naar voren geschoven die voor de Groenen, in tegenstelling met wat de Minister meent, wel valabel zijn. Het ligt in de lijn van de verwachtingen dat het nu geplande gedeelte de aanzet is van een Grote Ring rond Antwerpen, die om de woorden van de Minister te gebruiken „ontegenzeggelijk een grote impact op ruimte en leefmilieu ” heeft. Misschien is het niet gemakkelijk het economisch belang af te wegen tegenover de belangen van natuur en milieu. In het geval van de Grote Ring is het economisch belang geen doorslaggevend argument om bijvoorbeeld het alternatief niet aan te houden dat mogelijkheden schept voor het verkeer via Zelzate.

Nog steeds wachten de natuurbehouds- en milieuverenigingen op een uitvoeringsbesluit van artikel 44 van de wet van de Stedebouw en de Ruimtelijke Ordening, waardoor de vergunningsplicht voor vegetatiewijzi-

ging in natuur- reservaat- en ecologisch waardevolle gebieden zou worden ingevoerd. Positief is het **mini**-decreet voor te leggen aan de Vlaamse Executieve, zodat inderdaad de meest waardevolle open ruimten van verdere aantasting gevrijwaard worden. Minder positief is het feit dat woonuitbreidingsgebieden gemakkelijk kunnen aangesneden worden.

Voor de Groenen is het duidelijk : de open ruimte moet optimaal behouden blijven. Alle tekens wijzen er op dat wij zuinig moeten zijn op wat ons rest aan open ruimte indien wij nog een toekomst willen voor de komende generaties. Rentmeesterschap betekent ook dat er paal en perk wordt gesteld aan allerlei ingrepen, die vaak worden ingegeven door financieel-economische belangen. Te laat zullen wij misschien beseffen dat de niet monetaire waarden, zoals helder water, zuivere lucht, ongerepte natuur of open ruimte van levensbelang zijn voor de mens.

De Bond Beter Leefmilieu noemde het vorig beleid voor de natuur en de open ruimte rampzalig en vreest dat ook in deze Regering de ruimtelijke ordening verder zal worden uitgeleverd en ontmanteld. De feiten zullen uitwijzen dat de vrees van de Bond Beter Leefmilieu niet ongegrond is. (*Applaus*)

De Voorzitter : De heer Timmermans heeft het woord.

De heer J. Timmerman (op de tribune) : Mijnheer de Voorzitter, mijnheer de Minister, geachte collega's, nadat onze collega Beckers reeds een aantal vragen heeft gesteld, zou ik meer in het algemeen enkele bedenkingen willen formuleren in verband met het ruimtelijk beleid en vooral inzake de wijzigingen die men aan de wet wil aanbrengen.

Laten wij vooraf duidelijk stellen : ruimtelijk beleid in zijn volle betekenis is niet zomaar een welomlijnde sector, maar is een veelvoud van sectoren. Bij ruimtelijk beleid komt ook verkeersbeleid, beleid inzake openbaar vervoer, huisvestingsbeleid, enzovoort, kijken. De sector van de ruimtelijke ordening, in zijn volle, dus brede betekenis, is een uitermate

gereguleerde sector, die bovendien nog vrij complex is en overigens gekenmerkt wordt door specifieke termen en begrippen. Hoe omvangrijk de materie van de ruimtelijke ordening en de wetgeving die er betrekking op heeft wel is mag blijken uit wat volgt. En zelfs dat is nog onvolledig. Neem nu de wet van 30 december 1979 betreffende de economische expansie. Ook deze wet bevat tal van aspecten die mede de ruimte ordenen.

Daartegenover staat dan dat door die veelheid van wetten en reglementen, die een weerslag hebben op de ruimtelijke ordening, de coördinatie in deze materie natuurlijk in aanzienlijke mate is zoek geraakt.

Om datzelfde voorbeeld te nemen, de wet om de economische expansie : de praktijk wijst uit dat de regionale tegemoetkomingen vanwege de hogere overheid voor de industriezones onvoldoende rekening houden met het ruimtelijk impact, alhoewel, zoals eerder gezegd, dit impact groot is. Hoofdmoot van dit beleid maakt natuurlijk de wet van 29 maart 1962 houdende de organisatie van de ruimtelijke ordening en de stedebouw uit. De basiswet en de talrijke wijzigingen die er sindsdien werden aangebracht, alsmede de koninklijke besluiten, ministeriële besluiten en omzendbrieven in dit verband, regelen de ruimtelijke ordening en de stedebouw.

Daarnaast onderscheidt men het decreet van 28 juni 1984 houdende aanvulling van de wet van 29 maart 1962 op de ruimtelijke ordening en de stedebouw, die als doel heeft de voorschriften van de 25 bestaande gewestplannen te versoepelen. Daarbij werden arresten van de Raad van State relevant voor de dagdagelijkse praktijk.

Ik noteer dat de Minister de nodige initiatieven neemt tot herziening van de wet van 29 maart 1962. Daarbij zal de Vlaamse Regering een globaal dynamisch beleidsplan opstellen en verwacht van de gemeenten ook een „beleidsplan”, telkens verwerkt in een beleidsnota. De SP stelt zich hierbij vragen.

Timmermans

Wat gaat nu gebeuren met het Structuurplan Vlaanderen ? Tot voor enige tijd stond dit nog voorop in het beleid van de Executieve. Ik sluit mij wel aan bij de „verwachting” van de Minister dat ook de gemeenten een beleidsplan opstellen. Sterker nog, de SP is de mening toegedaan dat de ruimtelijke planning moet beginnen met een gemeentelijk beleidsrapport, als een onontbeerlijk middel om een klare visie op de inrichting van de gemeente te geven: ofwel een gemeente die als groeikern kan gelden, ofwel een gemeente waar best de rustige kenmerken van een dorp voorrang zouden krijgen. Planmatige aanpak betekent dat men zal trachten op systematische wijze het leven in de gemeente zo te ordenen dat het evenwicht tussen wonen, werken, zich verplaatsen, zich ontspannen, kan behouden blijven of hersteld worden.

Dit betekent dat het ruimtelijk beleid in feite oog heeft voor de totale organisatie van ons „leefmilieu”, in al zijn sectoren en deelaspecten en dat men elk milieubelastend of -bezwarend effect zal pogen te vermijden. Planmatige aanpak veronderstelt een bewuste beheersing van de groei en onderscheidt zich van de traditionele liberale „spontane aanvaarding” van het grondgebied. Het gemeentelijk beleidsrapport zal dan ook aangeven op welke wijze de bestemming van grond zal worden bepaald, welke stedenbouwkundige voorschriften zullen gelden, hoe het verkeer zal worden geregeld, welk huisvestingsbeleid zal worden gevoerd en hoe de voorzieningen moeten worden ingeplant. Overigens heeft het ruimtelijk beleid een dusdanige grote weerslag op het leefmilieu dat beiden samen dienen te worden georganiseerd.

Daarom moet in de procedure tot eventuele goedkeuring van APA's, BPA's of belangrijke verkavelingen, waarbij cultuurgrond een andere bestemming krijgt, vooraf een milieueffect rapport worden opgesteld. Op deze wijze kunnen de nadelige gevolgen inzake waterverontreiniging en -huishouding - overstroming of debietvermindering - natuurschendingen en andere worden ingeschat en

voorkomen, of alleszins tot meer verantwoordelijke handelingen van de bevoegde instanties aanleiding geven.

De middelen of instrumenten om de beleidsopties vast te leggen of een wettelijk kader te geven zijn algemene plannen van aanleg. In de praktijk worden zij echter ervaren als stoeve instrumenten en werken zij een allesbehalve dynamische planning in de hand. Daarom stelt de SP voor verruimde Bijzondere Plannen van Aanleg op te stellen met vastlegging van zeer duidelijke en harde principes, maar minder gedetailleerd, zodat dergelijke BPA's als een politiekbeleidinstrument op gemeentelijk vlak kunnen gebruikt worden en aldus de gemeentelijk autonomie in de hand wordt gewerkt.

Dergelijke BPA's kunnen eveneens door de gemeentebesturen gehanteerd worden om de door het gewestplan in overvloed voorziene woongebieden, voornamelijk deze in nog bestaande open ruimten, tegen te gaan en bouwtoelatingen afhankelijk te maken van goedkeuring van PBA's om aldus mogelijke planschade tegen te gaan. Aanvullend bij de bestaande wetgeving werd de structuurplanning uitgedacht.

Structuurplanning is een methode om het ruimtelijk beleid voor te bereiden op middellange en lange termijn. Behalve naar de bodembestemming gaat ook - en vooral - aandacht naar de sociale, culturele en economische aspecten van het ruimtelijk beleid. Verder worden informatie, inspraak en participatie in het structuurplanningproces gewaarborgd.

Een structuurplan heeft tot op heden geen bindende kracht, in tegenstelling tot de plannen van aanleg. Een ontwerp van decreet dat precies structuurplanning bindend zou maken - en het zogenaamde maxi-decreet - is niet goedgekeurd geweest door de Vlaamse Raad, en wordt zelfs door de tegenwoordig bevoegde Gemeenschapsminister niet meer voorgedragen.

Daarom, mijnheer de Minister, bevelen wij als Vlaamse Socialisten graag ons voorstel van decreet aan, hou-

dende organisatie van de Ruimtelijke Ordening en de Stedenbouw. De krachtlijnen hiervan zijn:

- een dynamische planning en uitvoering, onder de verantwoordelijkheid van de drie bestuursniveaus;
- een „zachte” decentralisatie zonder daarom de supervisie en het algemeen ruimtelijk beleid van de centrale en de intermediaire overheid te ondermijnen;
- het scheppen van nieuwe middelen inzake grond- en pandenbeleid teneinde een beleid te kunnen voeren, gericht op de prijsbeheersing van bebouwde en onbebouwde goederen, inbreiding bij stads- en dorpsherwaardering mogelijk te maken;
- innovaties betreffende de afgifte van bouw- en verkavelingsvergunningen die zowel sociaal, economisch, esthetisch als ecologisch een meer inhoudelijk karakter moeten krijgen, onder andere door de koppeling van vergunningen, en die tevens ten goede komen aan de rechtszekerheid van de burgers.

Om dit beleid uit te kunnen voeren wordt een gedurfd instrumentarium geschapen.

Het grond- en pandenbeleid wordt waargemaakt met instrumenten als onteigening, planschade, recht op voorkoop, stads- en dorpsherwaardering, maatregelen tegen leegstand, voorkeurrecht, de onbeheer verklaring, verkaveling uit kracht van de wet, de verplichte openbare verkoop. Natuurlijk worden de plannen, zoals die nu in de wet van 1962 zijn voorzien, zoals het gewestplan, ook in dit voorstel voorzien, maar dan onder een totaal nieuwe, eigentijdse vorm met grote nadruk op de inspraak. Ook de bouw- en verkavelingsvergunning, bouwverordeningen, fiscale bepalingen, en dies meer zijn vaste waarden in de hoofdstukken van het voorstel van decreet.

Zodoende zou het nefaste mini-decreet afgeschafte kunnen worden. Ik vermoed, mijnheer de Minister, dat uw visie over de herziening van de wet van 1962, niet dezelfde draagwijdte zal hebben. Toch bieden wij ons' SP-voorstel ter zake aan, minimum om het discussieplatform te verruimen, nog het liefst van al om enige

Timmermans

concrete inbreng daadwerkelijk te realiseren bij de dringend noodzakelijke aanpassing van deze wet. (*Applaus bij de SP*)

– *De heer J. Pede, Voorzitter, treedt opnieuw als Voorzitter op.*

De Voorzitter : Mevrouw Brepoels heeft het woord.

Mevrouw F. Brepoels (op de tribune) : Mijnheer de Voorzitter, in de zeer beperkte tijsspanne die mij in deze bespreking is toegemeten, wil ik de bevoegde Gemeenschapsminister Beysen confronteren met twee zeer concrete problemen in Limburg die het beeld, dat onze Provincie in de loop van de volgende jaren zal vertonen, bepalen.

Ten eerste is er het probleem van de grindontgraving in het Maasland. U weet dat het Maasland bekend staat voor het vrij intensief gebruik van de grond nl. ontgravingen voor grind. Jaarlijks wordt er ongeveer een 8 miljoen ton uit de grond gehaald. De gebieden die hiervoor in aanmerking komen werden destijds vastgelegd in het Gewestplan voor het Maasland. Dit plan steunde op de visie dat de Maasuiterswaarden niet verder voor grindwinning in aanmerking kwamen en dat de bedrijven van de natte winning na 1987 naar de reservegebieden moesten uitwijken.

De planning komt nu volledig op de helling te staan ,tenminste als de Vlaamse Regering het advies van de Technische Grindcommissie overneemt. In haar eindrapport, dat reeds 6 maanden geleden naar de bevoegde Minister werd gezonden, is een belangrijke wijziging van het Gewestplan opgenomen. De Grindcommissie wil meer gronden ter beschikking van de grindwinning stellen. Nochtans leert ons het rapport dat de bevoorrading in grind veilig is tot het jaar 2000, zonder tot deze uitbreiding over te gaan. Mijn vraag is dan ook waarom de Vlaamse Regering nog steeds geen beslissing heeft genomen in dit zeer belangrijke grinddossier. Binnen welke termijn kunnen wij van haar een definitief standpunt verwachten ?

Ik heb nog enkele vragen. Waarom

werd bij de samenstelling van de Technische Grindcommissie geen rekening gehouden met de noodzakelijke vertegenwoordiging van deskundigen uit de milieusector ? Waarom werd de eigen wetenschappelijke instelling van de Vlaamse Gemeenschap, het Instituut voor Natuurbehoud, niet betrokken bij de opmaak van dit rapport om de ecologische uitgangspunten vast te stellen ?

Indien het noodzakelijk overleg tussen de verschillende sectoren op gelijke basis was gebeurd, ben ik ervan overtuigd dat dit rapport niet louter een touwtrekken van plaatselijke besturen en belangengroepen naar voren zou brengen, maar een duidelijke beleidsvisie om reeds naar het jaar 2000 de ontgravingen te kunnen afbouwen. Men moet evenwel zeer dringend wetenschappelijk onderzoek opzetten om rond de eeuwwisseling de bestaande sector te kunnen ombouwen en tot productie van alternatieve of nieuwe materialen te kunnen overgaan. Hiervoor kan misschien een deel van de bestaande **grindpot** worden aangesproken, want zoals wij in de pers hebben vernomen, wordt in de schoot van de Vlaamse Regering een eventuele overname van het IML-grindfonds onderzocht. Dan rijst onmiddellijk de vraag op welke manier en via welke begrotingstechnieken middelen van een intercommunale overgeheveld kunnen worden naar de Vlaamse Regering. Is het de bedoeling de IML om te vormen tot een parastatale instelling met een eigen personeelskader ? Wat zal er gebeuren met de gebieden waar de grindwinning reeds beëindigd werd, maar waar nog geen hersteld van de functie volgens het Gewestplan heeft plaatsgevonden ?

Men stelt spijtig genoeg vast dat nu in verschillende Maaslandse gemeenten lukraak BPA's opgesteld worden tot uitbreiding van de **grindwinningszone** onder het voorwendsel van het uitbouwen van recreatieprojecten als bestemming. Mijnheer de Minister, uw voorgangers hebben in dit dossier het licht reeds op groen gezet. Mag ik u vragen of u deze aantasting van uniek landschap in Vlaanderen, de Maasuiterswaarden, in de toekomst zal verderzetten ? Ik vind het inte-

gendeel absoluut noodzakelijk om wat nog rest van deze uiterwaarden in zijn totaliteit voor de toekomst te beschermen : heggen, knotbomen, houtkanten, bomenrijen, de Maasoevers, oude meanders en dijken, oude boomgaarden en bloemrijke hooilanden ; zij vormen zowel landschappelijk als ecologisch één geheel.

Een tweede vraag betreft het probleem van de herstructurering van de mijngebieden en de aanvraag tot sloping van een aantal mijngebouwen. Hierover werd reeds een vraag gesteld door mijn collega Vandekerckhove aan de heer Dewael, Gemeenschapsminister van Cultuur. Deze antwoordde op 30 maart dat de beslissing over het al dan niet gunnen van de slopingsaanvraag toekomt aan de Minister van Ruimtelijke Ordening. Gezien het uitzonderlijke belang van het nog aanwezige mijnpatrimonium en gezien de verdwijning ervan een onherroepelijk verlies zou betekenen, zie ik mij genoodzaakt deze problematiek in deze begrotingsbespreking terug ter sprake te brengen.

Elkeen is ervan overtuigd dat niet het hele mijnpatrimonium dient behouden te blijven vermits dit geen vrijblijvende aangelegenheid meer is. Het Bestuur van Monumenten en Landschappen heeft reeds een gefundeerde selectie gemaakt ; dit konden wij vorige week, samen met de commissieleden ter plaatse op de mijnterreinen vaststellen. Het behoud van het unieke Limburgse mijnbouwpatrimonium moet een aanzet zijn tot het verder bouwen op de historische wortels van onze regio. Deze wortels dienen als katalysator voor een reconversie, waarbij verleden, heden en toekomst hand in hand dienen te gaan ; deze opvatting staat in schril contrast met de beoogde opruimingscampagne die de Kempense Steenkoolmijnen willen opzetten. Mag ik dan ook de Minister vragen welk standpunt hij zal innemen ten aanzien van de voorstellen van Monumenten en Landschappen ? Heeft de Minister reeds stappen gedaan om het goedkeuren van de slopingsaanvragen tegen te gaan ? Welke studies of onderzoeken zal de Minister laten uitvoeren, om alle aspecten met el-

Brepoels

kaar te kunnen afwegen en zo een juiste bestemming voor te stellen van de verschillende gebouwen en terreinen ? (*Applaus bij de VU*)

De Voorzitter : De heer Van Eetvelt heeft het woord.

De heer J. Van Eetvelt (op de tribune) : Mijnheer de Voorzitter, mijnheer de Minister, geachte collega's, ik zal trachten mijn uiteenzetting bondig en kernachtig te houden en er vooral naar streven niet te veel in herhaling te vallen.

Mijnheer de Minister, tijdens de bespreking van de begroting in de Commissie heb ik gezegd dat de beleids-opties een goede basis kunnen vormen om tot een aangepast en verantwoord vernieuwingsbeleid in het raam van de Ruimtelijke Ordening in Vlaanderen, te komen. De klemtoon die gelegd wordt op de bescherming van open ruimten en de stads- en dorpsrenovatie, is bijzonder positief. Tevens wordt een herziening van de wet op de Stedebouw en het invoeren van beleidsplanning in het vooruitzicht gesteld.

Over deze en andere prioriteiten wens ik het volgende mede te delen. Ten eerste, de Vlaamse Regering wenst inzake ruimtelijke ordening een beleid te voeren, dat gericht is op een goed beheer van de ruimte, in functie van de mens en de gemeenschap, met eerbiediging van de natuur. Dit ruimtelijk beleid moet zo doelmatig mogelijk op alle niveau's kunnen gevoerd worden. Daarom moeten de drie niveau's : Gewest, Provincie en Gemeente, de gelegenheid hebben dit beleid te formuleren in beleidsplannen die het kader vormen waarbinnen beslissingen, die een ruimtelijke weerslag hebben worden getroffen.

Hoewel in de Regeringsverklaring nog enige twijfel bestaat, op welke wijze het intermediair niveau, zijnde de Provincie, hierbij betrokken zal worden, moge ik toch de belangrijke rol onderlijnen van de Provinciebesturen als tussenniveau en als bestuursniveau met eigen visie in het raam van de ruimtelijke ordening.

Binnen deze drie niveau's zou aan planning dienen gedaan en zouden de krachtlijnen van het ruimtelijk beleid op niveau van Vlaanderen, van de Provincies en van de Gemeenten, worden geformuleerd. De beleidsplannen van een lager niveau dienen in te passen in de krachtlijnen van het beleidsplan van het hoger niveau. Nadien kunnen ter uitvoering van de in het beleidsplan vastgestelde krachtlijnen, uitvoeringsplannen door elk beleidsniveau worden opgesteld.

Ik meen, mijnheer de Minister, dat deze dynamische planning op de verschillende niveau's een noodzakelijk uitgangspunt is voor een goed beheer van de ruimte, maar tevens inhoudt, dat de 3 niveau's hun verantwoordelijkheid hierbij dienen te nemen. Dat is zeker belangrijk in het kader van de Ruimtelijke Ordening.

Het tweede belangrijke punt dat ik wil behandelen betreft de Stedebouw. Het wettelijk kader, namelijk de wet van 20 maart 1962 zal natuurlijk grondig dienen te worden aangepast. In de Regeringsverklaring lees ik : „Het ligt niet in de bedoeling deze wet in haar globaliteit te herschrijven, maar er wordt veeleer beoogt een oplossing te bieden aan de knelpunten die in het verleden aan de orde zijn gekomen.”

Deze tekst, mijnheer de Minister, lijkt mij op zijn minst te fragmentarisch en houdt geen rekening met andere opties in dezelfde Regeringsverklaring. Hierbij denk ik aan nieuwe elementen als : beleidsplanning op verschillende niveau's, decentralisatie van de bevoegdheden, vereenvoudiging en eenvormigheid van de diverse administratieve procedures.

Dergelijke fundamentele wijzigingen kan men niet fragmentarisch aanpakken maar zullen in een globale herziening van de wet dienen te worden onderzocht.

Belangrijk voorbereidend werk werd verricht door achtbare voorgangers en collega's uit de Vlaamse Raad. Graag vernam ik op welke wijze de Minister deze herziening van de wet zal aanpakken. Naar mijn mening is het toch enigszins tegenstrijdig met

wat dienaangaande in de Regeringsverklaring wordt vermeld.

In de visie van de Minister ervaar ik een enigszins andere benadering van de problemen rond ruimtelijke ordening in de steden dan in de minder verstedelijkte gebieden. In grote mate kan ik hiermede akkoord gaan, maar toch zou ik durven pleiten opdat voor de beide gebieden dezelfde aandacht zou bestaan, vooral in het kader van hun leefbaarheid. Vele van onze steden en dorpen zijn minder leefbaar. — en waarom zou ik niet zeggen minder bewoonbaar — geworden omwille van o.a. het toenemend verkeer, de uitbreidingsmogelijkheden aan de rand van de vroegere woonkernen, de verkrotting en andere factoren. In vele steden en gemeenten in Vlaanderen heeft men, zelfs op een „niet-wettelijke” basis, aan beleidsplanning gedaan. Met niet wettelijk bedoel ik dat wij voor de wet op de Stedebouw nog over geen enkel element beschikken om aan beleidsplanning te doen. Men heeft dit gedaan na inspraak met de plaatselijke bevolking en tegelijkertijd werden beleidsprioriteiten geformuleerd. Deze beleidsprioriteiten waren : aandacht voor verwaarloosde gebieden binnen woongebieden en bescherming van de open ruimten. Ik weet niet hoeveel gemeenten in Vlaanderen aan beleidsplanning hebben gedaan, maar ik durf toch zeggen dat verschillende tientallen dit instrument de laatste jaren hebben gebruikt. Niet alleen de steden, maar ook de gemeenten, die dergelijke initiatieven namen, dienen hiervoor beloond.

Ik zal thans een link leggen met de stads- en dorpsrenovatie, omdat ik meen dat zulks inhoudelijk thuishoort in deze bespreking. Ik begrijp uw financiële zorgen en ik bewonder uw creatieve aanpak waarbij ook getracht wordt privé-initiatieven in te schakelen in de herwaardingsoperaties. Nochtans kan een Vlaamse Regering het zich niet veroorloven de inspanningen van gemeentebesturen en zovele deskundigen en geïnteresseerde bewoners, in de ongeveer 140 goedgekeurde herwaardingsgebieden in Vlaanderen, te minimaliseren en te verwijzen naar het gebrek aan

Van Eetvelt

financiële middelen. Vlaanderen verwacht dat zijn Regering voor dit beleid verhoogde financiële middelen ter beschikking stelt, de privé-inbreng kansen geeft, zo nodig aanpassingen voorstelt aan het Besluit van de Executieve door het percentage van 60 procent subsidie te verlagen om meer mogelijkheden te geven en tenslotte oog blijft hebben voor de sociale dimensie die stads- en dorpsrenovatie dienen te bezitten. Zo dit anders uitvalt, zal de teloorgang van onze dorpen en steden in een versneld tempo verder gaan en zal het enthousiasme van vele geëngageerden in Vlaanderen, spoedig verdwijnen.

Tenslotte pleit ik voor de oprichting van gemeentelijke commissies van advies, conform met artikel 19 van de wet op de Stedebouw. Al te weinig steden en gemeenten hebben dergelijke commissies opgericht. Nochtans zijn deze commissies een ideaal inspraakforum om beleidsmensen, geïnteresseerde bewoners en deskundigen bij het beleid Ruimtelijke Ordening te betrekken. Het is ook een ideaal middel om ellenlange procedures, zoals voor de goedkeuring van algemene en bijzondere plannen van aanleg, in te korten en als bestuur impact te hebben op de gemeentelijke commissie van advies qua timing.

Met het oog op de samenstelling van de nieuwe gemeenteraden over een paar maanden kunnen wellicht nieuwe initiatieven worden genomen en iets meer onderscheid worden gemaakt tussen de bevoegdheden van de regionale commissies van advies enerzijds en de gemeentelijke commissies van advies anderzijds. (**Applaus bij de meerderheid**)

De Voorzitter : De heer Desutter heeft het woord.

De heer M. Desutter (op de tribune) : Mijnheer de Voorzitter, mijn uiteenzetting bij deze begroting is beperkt tot drie punten : de bufferzones, de golfterreinen en de hotelzones.

Volgens het koninklijk besluit van 1972 op de gewestplannen dienen bufferzones in hun staat bewaard te

worden om als groene ruimte ingericht te worden om als **overgangsgebied** tussen gebieden waarvan de bestemmingen niet met elkaar te verenigen zijn of die ten behoeve van de goede plaatselijke ordening van elkaar moeten gescheiden worden.

De haven van Zeebrugge is met een dergelijk ebufferzone omringd.

Een paar dagen geleden werd vastgesteld dat een commerciële instelling het Gewestplan Brugge-Oostkust met voeten treedt. De bufferzone aan de Oostzijde, die tijdelijk kon gebruikt worden als stapelzone voor de breukstenen die dienden voor de uitbouw van de voorhaven, wordt de jongste dagen systematisch ingepalmd door trailers. Eerst ware het een veertig, nu meer dan honderd.

Een bestemming als havenzone, transportzone ,of stapelplaats voor containers is niet verzoenbaar met de bepalingen van het Gewestplan, die stipuleren dat een bufferzone als groene ruimte moet worden ingericht.

Mijnheer de Minister, ik dring erop aan dat u onmiddellijk de eigenaar van deze gronden, het Ministerie van Openbare Werken, aanmaant de gronden te laten ontruimen door trailers, containers en havengebonden materiaal. Ik vraag u eveneens bij dat Ministerie aan te dringen om de gronden aan te leggen volgens hun bestemming , namelijk als groene ruimte, om te dienen als **overgangsgebied** tussen het havenverkeer en het havengebeuren enerzijds en de woongebieden en de toeristische zone anderzijds. Ik vraag u uw diensten opdracht te geven om, zoals het Gemeentebestuur van Knokke-Heist het reeds deed, proces-verbaal op te maken tegen het bedrijf dat al dan niet met toelating het terrein bezet in tegenstrijd met de bestemming bepaald in het Gewestplan. De bestemming in het Gewestplan als groene zone en overgangsgebied, is zeker niet achterhaald. De aanleg van een groene bufferzone is dringend nodig en beantwoordt aan de planologische noden en mogelijkheden. U weet wellicht van waar ik deze termen haal.

Van deze gelegenheid wil ik gebruik maken om enkele woorden te wijden aan de golfproblematiek in het Vlaamse landsgedeelte. De golfsport is in volle ontwikkeling. De vraag is groot en het aanbod klein. Aan de kust bestaan er maar twee golfterreinen. Er is zeker vraag naar meer mogelijkheden niet alleen aan de Westkust maar ook aan de Oostkust, waardoor de bestaande golfclubs en de diensten voor toerisme permanent steeds meer toeristen en **golfliefhebbers** moeten ontgoochelen omdat de huidige golfterreinen reeds **volzet** zijn.

In uw beleidsnota wijst u op de mogelijkheid om landbouwgronden om te schakelen. De voor de landbouw uitstekende poldergronden zijn hiervoor echter niet geschikt. Een stedenbouwkundig attest kan ook niet worden afgeleverd voor de aanleg van een golfterrein in een natuurgebied.

Het verheugt mij te vernemen dat er een pilootstudie werd uitgevoerd. Naar u zei zullen de resultaten op korte termijn bekend zijn. Ik veronderstel dat die resultaten in de Commissie zullen worden onderzocht zodat spoedig kan worden tegemoet gekomen aan de dringende vraag naar meer golfterreinen, vooral in de toeristische zones en aan de kust.

In de kustzone is er ook dringend nood aan nieuwe hotels. Meer en meer worden deze verdrongen door de bouw van **appartementengebouwen**. De prijzen van de gronden gaan pijlsnel de hoogte in ingevolge de grote vraag naar tweede verblijven. Het is financieel niet meer rendabel of mogelijk om hotels op deze gronden te bouwen. Daarom is het aangegeven dat naast groene zones, woonzones en landbouwzones, er ook hotelzones zouden worden afgebakend, zeker in de toeristische streken. Het gaat over gronden die uitsluitend worden gereserveerd voor het bouwen van nieuwe hotels. De hotelsector is de motor van het toerisme en verdient meer steun niet alleen via fiscale stimuli maar ook door een goed grondbeleid en een goede ruimtelijke ordening.

Mijnheer de Minister, ik vraag u rekening te houden met mijn suggesties.

Desutter

ties. Ik reken echter vooral op uw spoedig ingrijpen ter vrijwaring van de Zeebrugse bufferzone. (**Applaus bij de meerderheid**)

De Voorzitter : Mevrouw Merckx heeft het woord.

Mevrouw T. Merckx-Van Gøe (op de tribune) : Mijnheer de Voorzitter, ik wil zeer kort aansluiten bij wat de heer Desutter heeft gezegd in verband met de problematiek van de golfsport. Ook bij vorige besprekingen onder andere tijdens de zitting 1986-1987 is die problematiek zowel in de Commissie als in Openbare Vergadering aan bod gekomen.

De Voorzitter van onze Vergadering en uw voorganger, de heer Pede, weet daar zeker van. Ik kan het echter niet nalaten hieromtrent opnieuw het woord te voeren alhoewel mijn principiële stelling ter zake bekend is. Zonder plannen en zonder vaste afspraken voor heel het Vlaamse land mag er geen principiële toestemming worden gegeven voor de aanleg van golfterreinen.

Sedert mijn uiteenzetting tijdens de zitting 1986-1987 zijn er weeral twaalf nieuwe terreinen die toelating tot exploitatie hebben gekregen. Ik baseer mij op uw gegevens, mijnheer de Minister. Zeventien aanvragen zijn nog hangende.

Minister E. Beysen : Ik heb niet gezegd : weeral.

Mevrouw T. Merckx-Van Gøe Het zijn er toch twaalf en zeventien. Met een dergelijke gang van zaken heb ik toch problemen.

Bij die zeventien hangende zaken is er het golfterrein te Tielt-Winge. Tijdens de laatste vergadering vóór het reces, dat was op 20 oktober 1987, antwoordde Minister Pede op een vraag om uitleg ter zake van mevrouw Vogels, tijdens een vergadering gewijd aan de golfterreinproblematiek – en ik baseer mij op het Beknopt Verslag – dat, wat het dossier Tielt-Winge betreft, er nog geen aanvragen werden gedaan en evenmin vergunningen werden afgeleverd. Wel zou de eigenaar, met toestem-

ming van de Diensten van het Groenbeheer, bomen hebben gerooid.

Wat stel ik echter vast ? Uit uw antwoord op een vraag van de heer Vanhorenbeek begin dit jaar leer ik dat er op 21 oktober een brief is geschreven naar de initiatiefnemer van het golfterrein Tielt-Winge waarin die een principiële toelating zou hebben gekregen om een golfterrein aan te leggen.

De ene dag stelt Minister Pede dus dat er geen aanvragen gedaan zijn of vergunningen afgeleverd maar de dag erna wordt toch maar een brief geschreven met een principiële toezegging. In de praktijk betekende dit dat bomen werden gerooid en met de aanleg van het golfterrein begonnen werd. Een campagne voor de aanleg van het golfterrein wordt opgestart en de infrastructuur wordt voorbereid.

Minister E. Beysen : Mevrouw Merckx, Ik wil u onmiddellijk antwoord geven op uw vraag. Dat bespaart mij het antwoord straks als ik de vele vragen van de collega's zal beantwoorden. Het is inderdaad zo dat ik, ter gelegenheid van een mondelinge vraag een paar maanden geleden gesteld, aan de heer Vanhorenbeek geantwoord heb dat er weliswaar een schrijven was van mijn voorganger, die echter geen principiële toelating bevatte. Het schrijven spreekt alleen over het feit dat als er geen reliëfwijziging wordt veroorzaakt en er ook geen bossen moeten worden gerooid, voor een golfterrein geen vergunning verplicht is. Tot zover de inhoud van het schrijven.

Mevrouw T. Merckx-Van Gøe : Dat schrijven heeft als datum de dag na de zitting van de Vlaamse Raad, en uw voorganger stelt er uitdrukkelijk in dat hij akkoord kan gaan met de aanleg van een golfterrein. Daar heb ik toch vragen bij.

Als de werken al grotendeels zijn uitgevoerd, moet er nog een wijziging van het BPA worden doorgevoerd ! Tot tweemaal toe werden de aan de gang zijnde werken stilgelegd, maar toch blijft men ermee doorgaan.

Mijnheer de Minister, de vraag dient

gesteld welke het uiteindelijke lot van de wijziging van het BPA zal zijn. Het is zo dat die golfterreinen voor een belangrijk deel op akkerland worden aangelegd. Dit is strijdig met de agrarische bescherming van die gebieden.

Bovendien is er op de bovenloop van de Wingebeek, die vlak in de buurt loopt, een wachtbekken gepland. Zal men met die toestand rekening houden ? Er was een bestaande vijver. Die zou daar een zekere rol in spelen. De problematiek van de waterbeheersing ter plaatse stelt zich. Wanneer men die nu, in het kader van de aanleg van dit golfterrein, dempt, wat heeft u dan als oplossing ter zake ? Werden de betrokken diensten daarover geconsulteerd ?

Binnen onze Vlaamse Gemeenschap zijn er diensten bevoegd voor de waterbeheersing. Werden deze, op het ogenblik dat de toezegging gebeurde, geraadpleegd ?

Mijnheer de Minister, ook wil ik de vraag stellen of het mogelijk is om, bij wijziging van een BPA, een particulier recreatieproject te realiseren. Voor een wijziging van een BPA moet het algemeen belang in het gedrang zijn. Ik stel mij de vraag of hier het algemeen belang mee gemeoid is en of een wijziging zich opdringt.

Mijnheer de Minister, over dit bepaald dossier worden in de streek heel wat vragen gesteld. Ondanks het feit dat u in de Commissie heeft gezegd dat u een piloot-studie heeft bevolen en u uw beleid in functie daarvan zal bepalen heeft men bepaalde twijfels.

Mijnheer de Minister, wanneer u het probleem telkens verschuift, vrees ik dat naast die elf erkende en twaalf nieuwe terreinen, die zeventien andere – het betreft hangende dossiers – ook erkende golfterreinen zullen worden.

Met een dergelijke gang van zaken kan ik mij niet akkoord verklaren.

Mijnheer de Minister, ik hoop van u ter zake een antwoord te krijgen.

De Voorzitter : De heer De Seranno heeft het woord.

De heer J. De Seram (op de tribune) : Mijnheer de Voorzitter, het weze mij toegestaan tijdens dit begrotingsdebat inzake de Ruimtelijke Ordening een zevental bedenkingen te formuleren. In de Commissie werden klemtonen gelegd over optimaal gebruik van de ruimte, over decentralisering, over grotere participatie bij beslissingen over grote infrastructuurwerken.

Ten eerste, de decentralisatie van het beleid naar het gemeentelijk niveau. De bevolking zou een grotere verantwoordelijkheid en inspraak gegeven worden. Dit is op termijn slechts mogelijk indien er een grotere bewustwording en een burgerzin vanwege de bevolking komt voor de belangen die gepaard gaan met deze van volgende generaties, met name inzake ruimtelijke ordening.

Mijnheer de Minister, ik pleit ervoor dat de Vlaamse Executieve programma's in het onderwijs inschakelt tot bevordering van het respect van het leefmilieu, het groenbehoud, maar ook wat betreft de ruimtelijke ordening, zodat de jeugd meer civisme kan worden bijgebracht. Het is voor een minister en een gemeentebestuur slechts mogelijk een doeltreffend ruimtelijk beleid te voeren op voorwaarde dat het ook door de bevolking wordt gedragen, wat slechts mogelijk is indien de bevolking begrijpt waarover het gaat en bezorgdheid koestert voor de ruimte waarin de komende generaties moeten leven. Ter zake kunnen wij veel leren van Duitsland, Nederland en Frankrijk. Ik pleit dus voor meer voorlichting langs het onderwijs met betrekking tot de verantwoordelijkheid van de burger inzake ruimtelijke ordening.

Een tweede punt betreft de huidige wetgeving en de gewestplannen. Ik pleit voor nog meer voorzichtigheid dan die welke u hebt aangekondigd. De toepassing van het mini-decreet heeft op een aantal punten onverwachte resultaten geboekt. Mij zijn voorbeelden bekend van nieuwe industriële bedrijven die zich niet in de nochtans aanwezige grote ambachtelijke zones vestigen, doch wel in de agrarische gebieden of zelfs in bosgebieden.

Het is niet het ogenblik om hier over de aanpassing van de wet op de ruimtelijke ordening te spreken. Met de ervaring als Voorzitter van uw Commissie voor Ruimtelijk Ordening merk ik wel een eensgezindheid om de wetgeving te wijzigen, maar dan om diametraal verschillende redenen. Men kan stellen dat er wel een meerderheid is om de wet te wijzigen, maar dan niet om dezelfde redenen : de enen willen de veel te ruime bouw-, industrie- en ambachtelijke zones inkrimpen ; anderen zeggen dat het eigenlijk nooit de bedoeling van de wetgever is geweest in 1962 om alles zo strikt vast te leggen ; zij zijn er dus voorstander van enigszins soepeler te werk te gaan met de bodembestemming.

Ik heb het gevoelen dat daaromtrent nog geen consensus bestaat. Vooralsnog pleit ik dus om de bestaande wetgeving en de bestaande gewestplannen toe te passen, al kan ik instemmen met de hier gedane voorstellen om binnen de begrenzing van de bestemming, voorzien in de gewestplannen, een soepeler beleid mogelijk te maken. Een collega noemde dit hier „bijzondere plannen van aanleg”, zonder teveel details aan te geven. In ieder geval lijkt mij een faseering in de tijd van uitvoering van de voorziene bestemmingen, aangewezen.

Ten derde, de grote infrastructuurwerken.

Mijnheer de Minister, u weet dat er voorstellen in de Vlaamse Raad werden ingediend. Hiermee bedoel ik onder meer de tracering van de TGV, alsook van de andere grote infrastructuren. Wij verzoeken erom dat de Vlaamse Regering ter zake een verslag aan de Vlaamse Raad zou voorleggen. Ik weet wel dat het de verantwoordelijkheid is van de Vlaamse Executieve om vergunningen af te leveren. Dit belet niet dat, vooraleer grote belangrijke onomkeerbare ingrepen plaatsgrijpen – ik bedoel de bouw van express-wegen, supersnelle spoorlijnen – deze aan de Vlaamse Raad, niet ter goedkeuring, maar minstens voor advies, zouden worden voorgelegd.

Ten vierde, de wet op de ruimtelijke

ordening voorziet in artikel 5 dat jaarlijks een verslag zou worden uitgebracht. Ik neem aan dat u dat met bekwame spoed zal doen en dat het verslag voldoende gegevens zal bevatten, die van aard zullen zijn de Vlaamse Raad toe te laten het beleid te volgen en te beoordelen. Het ware goed dat wij desbetreffend de ruimtelijke ontwikkeling en bodembestemmingswijzigingen binnen Vlaanderen in het jaarverslag – dat de wet op de ruimtelijke ordening voorziet en waarop deze Vlaamse Raad recht heeft – zouden terugvinden.

Ten vijfde, in de Commissie bestaat er sedert jaren een grote eensgezindheid over de noodzaak tot inbreiding. Er heerst tevens sedert jaren een ongerustheid over de voortdurende stadsvlucht en de verder groeiende sub-urbanisatie.

Aan een Antwerps Burgemeester hebben wij ooit gezegd dat er toch moeilijk muren konden worden gebouwd rond de stad Antwerpen, om te verhinderen dat de Antwerpenaars naar het randgebied zouden uitwijken. Hiermee bedoelend dat geen bouwverbod in het randgebied kan worden opgelegd, opdat de stadsvluchter in de stad zouden blijven.

U hebt ook de binnenlandse aangelegenheid onder uw bevoegdheid. Wij hebben nagegaan waar de grootste stadsvlucht plaatsgrijpt en kwamen tot de bevinding dat deze het meest voorkomt in steden waar de onroerende voorheffing het grootst is. De eigenaars vertikken het om er opnieuw investeringen te doen. De gemeentelijke en stedelijke opcentiemen en de provinciale en nationale belastingen bereiken er soms meer dan 50 procent van het kadastraal inkomen. Het moet ons dan niet verwonderen dat men geen kapitaal meer wil investeren, zelfs niet in een eigen woning.

Stadsvlucht is niet alleen een probleem van ruimtelijke ordening maar ook van fiscaliteit.

Ten vijfde : het beschikbaar personeel. In afwachting van grotere verantwoordelijkheid voor de plaatselijke besturen moet de Minister dringend iets doen aan het reeds maan-

De Seranno

dendurend tekort aan personeel in zijn diensten voor de Stedebouw. Het kan niet langer dat men mensen moet inschakelen die niet getraind zijn. Ze dragen grote verantwoordelijkheid en moeten belangrijke beslissingen, al zijn het dan bindende adviezen, nemen. De Vlaamse Executieve moet dringend schikkingen treffen.

Tenslotte : de bouw van fietspaden. U hebt in een van uw eerste toespraken als Minister – ik herinner mij niet of u sprak als Minister van Ruimtelijke Ordening – aangekondigd een fietspadenproject te zullen stimuleren. Ik verzoek u dat u bij het toestaan van verkavelingen langs drukke verkeerswegen die naar de dorpskern leiden, geen verkavelingen meer aanvaardt indien er onvoldoende ruimte is voor de aanleg van fietspaden of voor de bouw van een lokale parallelle „ventweg”. De huidige verkeers- onveiligheid vindt daarin mede zijn oorsprong.

Tot daar, mijnheer de Voorzitter, enkele opmerkingen. (**Applaus op verschillende banken**)

De Voorzitter : Minister Beysen heeft het woord.

Minister E. Beysen (op de tribune) : Mijnheer de Voorzitter, mevrouw Tyberghien zei tijdens haar betoog : „U hebt een moeilijke maar boeiende opdracht toegewezen gekregen”. Dat is ook gebleken uit dit debat en de Voorzitter van de Commissie heeft daarnet nog onderstreept dat er weliswaar in deze Raad een meerderheid is voor de wijziging van de wet op de stedebouw, maar dat deze meerderheid in vele gevallen diametraal tegenover elkaar staat. Dat is niet alleen het geval voor de herziening van de wet op de stedebouw, het is een lijn die kan worden doorgetrokken op vele domeinen van het beleid van Ruimtelijke Ordening. Het maakt de opdracht voor u en voor mij des te boeiender, maar ook des te delicater.

Alvorens hier verder op in te gaan dank ik de verslaggever, die weliswaar zijn verslag niet mondeling heeft uitgebracht – de boekdrukkunst is voor ons allen uitgevonden, meen

ik – maar dit belet mij niet mijn waardering te uiten. Ik maak van de gelegenheid gebruik om ook de Voorzitter en de leden van de Commissie te danken voor de constructieve manier waarop wij tot op heden hebben samengewerkt.

De heer J. Van Elewyck : Mijnheer de Minister, ik merk op dat het tot de goede parlementaire tradities behoort dat de verslaggever op zijn minst de bespreking van dit deel van de begroting bijwoont.

Minister E. Beysen : De verslaggever heeft de besprekingen bijgewoond, maar was door een misverstand niet in de zaal aanwezig op het ogenblik dat de behandeling van de materie Ruimtelijk Ordening een aanvang nam.

Op de veelheid van suggesties en vragen zal ik een algemeen antwoord geven, met hier en daar een specifieke benadering. Allereerst wil ik tegemoetkomen aan de wens van de Voorzitter van de Commissie die meent dat het goed zou zijn de aandacht van de beleidsverantwoordelijken voor Onderwijs en Vorming te vestigen op het belang van de ruimtelijke ordening als beleidsinstrument om op die manier tot grotere verantwoordelijkheid aan te zetten. Ik stel de Voorzitter van de Commissie gerust want ik heb reeds een initiatief in die zin genomen en zowel de Minister van Onderwijs als de Staatssecretaris een brief geschreven waarin ik deze bekommernis uit.

Bovendien heb ik in het kader van de mogelijkheden waarover ik thans beschik, mijn goedkeuring verleend aan een educatief programma ten behoeve van het onderwijs en ook ten behoeve van een aantal vormingsinstellingen. Het programma zal in het najaar beschikbaar zijn. Ik hoop dat ik daarmee in belangrijke mate tegemoetkom aan een bekommernis die bij velen leeft. Wij stellen inderdaad vast dat iedereen pleit voor een maximale vrijwaring van de open ruimten en ook voor de zorg voor de leefbaarheid van onze steden en gemeenten, Individueel houdt men daar echter veelal een andere opvatting op na. Ik geloof dat het de plicht is van bewindslieden de mensen te wijzen

op de belangrijke verantwoordelijkheid die zij op dit vlak dragen.

Vooraleer in te gaan op een aantal centrale thema's, wil ik voorafgaandelijk stellen dat ik betreffende de bevoegdheid inzake stadsvernieuwing mijn antwoord zal voorbehouden voor de vergadering van morgenvoormiddag, nadat deze materie in openbare zitting zal zijn behandeld.

De heer Beckers heeft terecht gesteld dat er, wat de bevoegdheidsverdeling ruimtelijke ordening en stadsvernieuwing, leefmilieu en landinrichting betreft, een aantal moeilijkheden bestaan. Hij pleit voor een herschikking van de bevoegdheden. Welnu, Mijnheer Beckers, u weet evenmin als wij, wat ons allemaal boven het hoofd hangt. Laat ons rustig afwachten.

Een ruimtelijk ordeningsbeleid is in essentie geen centenbeleid. Wel een beleid waar zonder veel middelen uiteindelijk enorm veel kan worden gerealiseerd. Vele sprekers hebben terecht hun bezorgdheid geuit over de notie in het Regeerakkoord omtrent een globaal-dynamische beleidsplanning.

Eind 1985 werd de opdracht gegeven tot het opmaken van vier structuurschema's, namelijk de sectoren landbouw, energie, huisvesting en recreatie. In deze schakel ontbreekt nog één belangrijk structuurschema, met name dat van verkeer en vervoer. Indien ook dit structuurschema kan worden uitgebouwd en ingevuld, beschikt de Vlaamse Raad over, wat ik zou noemen, een algemeen beleidsplan zoals trouwens in het Regeerakkoord is ingeschreven. Dit zou de basis kunnen vormen voor een bespreking in de bevoegde Commissie en later in de Raad.

In het Regeerakkoord is vermeld dat een beleidsplan ook op gemeentelijk niveau zou worden gevraagd. Desbetreffend heb ik reeds een aantal suggesties gelanceerd ter gelegenheid van de bezoeken die ik aan de respectieve Provincies afleg en die telkens gepaard gaan met een ontmoeting met de Burgemeesters van iedere Provincie. Ik heb de Burgemeesters gevraagd mij tegen het najaar een richtnota te bezorgen waarin een

Beysen

„all-round” overzicht zou worden gegeven van de huidige situatie op het ruimtelijk ordeningsvlak in hun Gemeente, in verband met alle facetten die een invloed uitoefenen op het ruimtelijk beleid, zoals de bevolkingsevolutie, de statistieken voor de bouw- en verkavelingsaanvragen, de algemene toestand van de gebouwen, de verkeerssituatie, alsmede een aantal andere aanvullende elementen waarover ik graag zou beschikken. Op die manier zouden wij tegen het najaar over 308 richtnota's beschikken die ons een brede basis zouden bieden om uiteindelijk te zien wat er leeft op het ruimtelijk ordeningsvlak in onze diverse gemeenten. In plaats van de wijzigingen vanuit het regionale niveau op te leggen, heb ik geopteerd om de plannen te wijzigen op basis van de door de lokale besturen. gedane suggesties steunend op onderzoek van de lokale situaties. Aldus zal kunnen worden nagegaan op welke wijze het best kan worden tegemoetgekomen aan vragen inzake wijziging van Gewestplannen.

Ik begrijp de bekommernissen rondom de Gewestplannen. Door het feit dat de Gewestplannen gedetailleerd zijn opgesteld, vormen zij vaak een hinderpaal voor een aantal gewettigde vragen tot wijzigingen. Via een bevraging vanuit het lokale niveau wens ik in kennis te worden gesteld van de ruimtelijke evolutie in Vlaanderen. Rondom de wijziging van de wet op de stedenbouw van 1962 ben ik nog altijd van oordeel dat op een erg behoedzame manier moet worden opgetreden. Het is niet de bedoeling de hele wetgeving te veranderen, maar wel een aantal knelpunten op te lossen. Een effectieve decentralisatie van de bevoegdheden op dat terrein dringt zich op. Ik heb de bekommernis van de collega's ter zake hier kunnen noteren. Ik meen dat het vergunningsstelsel gekenmerkt moet zijn door een grote betrokkenheid van de lokale besturen en dat uiteindelijk de vergunning ook moet worden afgeleverd door het College van Burgemeester en Schepenen. Met andere woorden, de hele procedure moet zoveel als mogelijk op één niveau kunnen worden afgehandeld,

ook al omdat de betrokkenheid van de aanvrager het best aanvoeld en beantwoord wordt door de instantie die het dichtst bij de burger staat, en dat is toch wel het gemeentebestuur. Vanzelfsprekend moet daarbij een vorm van intrekkings- schorsings- of vernietigingsrecht van de hogere overheid in acht worden genomen, zodat deze vergunningen kunnen worden getoetst aan wat ik zou noemen de supra-gemeentelijk ke planologische voorzieningen en verordeningen. Ik meen dat dit het algemeen uitgangspunt moet zijn van een herziening die op gang moet worden gebracht.

Ik wijs erop dat bij het streven naar een vereenvoudiging en een eenvoudigheid van de diverse administratieve procedures een belangrijke vernieuwing kan worden gerealiseerd. Inderdaad, de mogelijkheid kan worden geschapen dat natuurlijke en rechtspersonen zelf een procedure voor Bijzonder Plan van Aanleg bij de overheid inleiden. Ik begrijp de bezorgdheid van sommigen in dit verband, maar ik meen dat de werkzaamheden in de Commissie ons in ruime mate de gelegenheid zullen bieden om deze maatregel nader toe te lichten.

Ik meen te mogen zeggen dat door mijn voorgangers belangrijk werk is verricht in verband met de herziening van de wet op de stedenbouw. Het is een domein dat reeds vele jaren bij de bespreking van de begroting ter discussie is. De redactie van de tekst van het ontwerp-decreet tot wijziging van de stedenbouwwet bevindt zich momenteel in het eindstadium, zodanig dat mag worden verwacht dat dit ontwerp nog voor het zomerreces bij de Vlaamse Executieve kan worden ingeleid. Ik wil u nochtans niet verhehlen, collega's, dat de bespreking van dit ontwerp een ruime parlementaire behandeling moet kennen. Dit wil niet zeggen dat ik de bespreking niet wil bespoedigen, maar wel mits inachtneming van een grondig parlementaire debat.

De heer J. De Seranno : Mijnheer de Minister, u zal waarschijnlijk minder tijd nodig hebben dan de Raad van State. Meent u dat de Raad van

State nog voor het zomerreces een advies kan uitbrengen ?

Minister E. Beysen : Mijnheer de Voorzitter van de Commissie, in het tijdschema dat ik zelf heb uitgetekend is voorzien dat een werkgroep ad hoc zal worden opgericht in de schoot van de Vlaamse Executieve. Deze werkgroep kan zijn werkzaamheden beëindigen tegen de hervatting van de parlementaire werkzaamheden. Nadien moet vanzelfsprekend het advies van de Raad van State worden ingewacht en ik denk dat het realistisch is te zeggen dat de bespreking van het ontwerp in de Commissie slechts met ingang van het begin van volgend jaar op de agenda zal kunnen worden geplaatst. Gezien het een zeer ruim ontwerp is, bestaande uit een tachtigtal artikelen – het betreft toch een basiswetgeving – en rekening houdend met het feit dat wij maar om de veertien dagen kunnen vergaderen zullen wij dus praktisch een volledig parlementair jaar nodig hebben voor de Commissiewerkzaamheden.

Enkele collega's hebben mij vragen gesteld over de milieueffectrapportering. Voor grote infrastructuurwerken wordt inderdaad een milieueffectrapportering opgelegd. Daartoe moeten nog de nodige maatregelen worden getroffen. u weet dat wij ingevolge een EG-richtlijn gehouden zijn om tegen 3 juli 1988 de vereiste maatregelen te treffen. In afwachting van de maatregel tot opname van de MER-plicht in een nieuw decreet, dat kan ingeschakeld worden in het ontwerp van decreet op de Stedenbouw en Ruimtelijke Ordening, kan op basis van artikel 53 van de bestaande wetgeving van 1962 via een Executievebesluit worden beantwoord aan de EG-normen. Dit artikel stipuleert dat de Minister bepaalt aan welke voorwaarden een dossier moet voldoen om als volledig te worden beschouwd. Desbetreffend kan ik u meedelen dat onder meer voor de grindproblematiek maar ook inzake de mogelijke aanleg van een aansluitingscomplex op de Liefkenshoektunnel een milieueffectrapportering wordt opgemaakt.

Vervolgens wil ik even ingaan op de problematiek van de golfterreinen,

Beysen

die hier door meerdere collega's werd naar voren gebracht. Ik blijf verwijzen naar hetgeen is vermeld in mijn beleidsnota. Ik wil hier onderstrepen dat deze problematiek tot zijn ware proporties moet worden teruggebracht en dat men niet mag overdrijven. Tot nu toe is er wat mij betreft geen enkel initiatief genomen. Ik wacht op de besluiten van het rapport en de pilootstudie die momenteel aan de gang is. Het onderzoek spitst zich toe op alle mogelijke effecten die de inplanting van een nieuw terrein en in een beperkte regio kan hebben. De pilootstudie heeft betrekking op de kuststreek. Mijn diensten melden mij dat op het einde van deze maand het rapport zal klaar zijn. Ik zal dan de nodige initiatieven nemen in verband met de bespreking in de bevoegde Commissie.

Mevrouw Merckx heeft een vraag gesteld in verband met het golfterrein in Sint-Joris-Winge. Het is juist dat een ontwerp van bijzonder plan van aanleg is aanvaard in de gemeenteraad. Het werd nu voorgelegd aan de streekcommissie. Dus eigenlijk kan er nog geen sprake zijn van een goedgekeurd plan.

Mevrouw T. Merckx-Van Goey : Ik weet dat het niet goedgekeurd is. Ik wil alleen uw mening kennen over wat uw houding zal zijn ter zake, want u kan daar toch wel enige invloed uitoefenen. Ik bedoel dus uw houding in verband met een eventuele wijziging.

Minister E. Beysen : Ik kan nu niet antwoorden, maar het is goed dat u mijn aandacht daarop vestigt. Het zal mij ertoe aanzetten de zaak met een vergrootglas te bekijken. U mag van mij geen antwoorden verwachten in verband met dossiers die mij nog niet werden voorgelegd.

Mevrouw T. Merckx : Ik neem acte van uw antwoord ; ik word namelijk niet graag geconfronteerd met achterhaalde situaties. In uw antwoord vroeg u ons niet te overdrijven en alles tot de ware proporties te herleiden. Ik kan aannemen dat er regio's zijn waar die golfterreinen niet in het wilde weg zullen worden ingeplant.

Wat de streek rond Brussel betreft, en daar hoort in de eerste plaats het Arrondissement Leuven bij zijn er reeds heel wat golfterreinen en werden bovendien nog verschillende aanvragen voor het aanleggen van een golfterrein ingediend zodat hier wel degelijk een probleem bestaat, zodat ik met de meeste aandrang vraag geen toestemmingen meer te geven zolang er geen globale, vaste planning voor het hele Vlaamse land is vastgelegd.

De heer E. Beysen : Mijnheer de Voorzitter, geachte collega's, er werden mij ook vragen gesteld omtrent de planschade. Mijnheer Beckers, het is inderdaad zo, dat de Executieve heeft beslist in het geval van twee specifieke dossiers tot vergoeding over te gaan. U vraagt welke de eventuele mogelijkheid van toepassing is van het artikel 1382 van het Burgerlijk Wetboek. Daarop kan ik het volgende antwoorden. Door artikel 37 van de stedbouwwet werd bij uitzondering de mogelijkheid voorzien om aan een veroordeling tot een geldsom tegemoet te komen door een herstel in natura.

Gelet op het gezag van gewijsde van een rechterlijke beslissing, dient de overheid bij de uitvoering van een vonnis of arrest waarbij zij veroordeeld wordt tot de betaling van een schadevergoeding in toepassing van artikel 1382 van het Burgerlijk Wetboek in principe over te gaan tot de betaling in speciën. Slechts indien de particulier erom verzoekt kan tot het herstel in natura worden overgegaan indien dit planologisch mogelijk is. De overheid kan hem geen herstel in natura opleggen.

De heer A. Beckers : Er kan dus ook geen initiatief van de overheid uitgaan om voor te stellen over te gaan tot herstelling in natura.

Minister E. Beysen : De overheid kan als zodanig geen initiatiefnemer zijn. Er kan natuurlijk overleg zijn waarbij men probeert een compromis te bereiken.

Ik kom nu tot de vraag van mevrouw Brepoels omtrent de grindproblematiek. Vorige week is dit probleem inderdaad in de Executieve behandeld

en desbetreffend werden een aantal beslissingen genomen. Men zal na gaan welk lot het Grindfonds beschouwen is en ondertussen zal, op verzoek van collega Dupré, een milieueffectstudie worden uitgevoerd. In samenwerking met collega Dupré zal ik onderzoeken of er behoefte is aan een herziening van het Gewestplan. Dit is de opdracht die de Executieve ons heeft gegeven. Wij verwachten dat deze voorstellen eind juli terug op de agenda van de Executieve zullen worden geplaatst.

In het tweede deel van uw uiteenzetting hebt u, zoals trouwens ook de heer Berben, mijn aandacht gevraagd voor de herbestemming van het mijngebied. u hebt er terecht op gewezen dat deze vraag reeds eerder in de Vlaamse Raad werd gesteld naar aanleiding van de mogelijke sloping van een aantal gebouwen. Ik kan u melden dat dit dossier mij nog steeds niet is voorgelegd en dat ik vanzelfsprekend bij de beoordeling ervan rekening zal houden met het waardevolle karakter van sommige gebouwen in het mijngebied. Voor de herbestemming van het mijngebied echter, moet ook het Gewestplan worden herzien.

Tot slot, mijnheer de Voorzitter, besteed ik aandacht aan de uiteenzetting van mevrouw Tyberghien over het Europees Jaar van het Platteland. Ik geloof dat u terecht de aandacht van de Vlaamse Raad voor dit initiatief heeft gevraagd. U hebt gepleit voor een positieve discriminatie van het platteland. Ik denk dat ik hieraan onrechtstreeks tegemoet kom wanneer ik zeg dat in verband met het besluit waarnaar u hebt verwezen, ik een poging zal ondernemen om de betrokken Commissie vlugger te laten werken. Binnenkort zal de Administratie een voorstel voor de hersamenstelling van het Jaar van het Dorp, voorleggen. Ik kan u ook meedelen dat bij de benoeming van de leden zal blijken dat rekening is gehouden met de directe betrokkenheid van de Provincies, Bovendien moet ook worden gezorgd voor een rechtvaardige subsidiëringsprocedure voor werken van meer dan 5 miljoen frank. Anderzijds verwijs ik naar het gebruik van het Investeringsfonds

Beysen

voor werken van minder dan 5 miljoen frank. Ik geloof dat het noodzakelijk is evenzeer aandacht te besteden aan de ontwikkeling van het platteland als aan de stadsrenovatie. Ik kom daar morgen uitgebreider op terug zoals ik bij het begin van mijn uiteenzetting heb gezegd.

Ten behoeve van de Voorzitter van de Commissie voor de Ruimtelijke Ordening wil ik nog zeggen dat ik vanmorgen het genoegen had de Executieve het verslag over de ruimtelijke ordening van vorig jaar voor te leggen. Ik heb dus geanticipeerd op uw vraag, mijnheer De Seranno. Ik voelde het bij wijze van spreken aan dat u die vraag ging stellen. Het is een vrij uitgebreid rapport dat stof genoeg biedt om het voorwerp uit te maken van een **commissiebespreking**. Het document zal u zo spoedig mogelijk worden bezorgd.

U heeft ook mijn aandacht gevestigd op de personeelsproblemen. Deze zullen in het kader van het **aanweringsplan** van de Executieve samen met AROL worden besproken.

Mijnheer de Voorzitter, geachte collega's, ik denk dat ik aldus de meeste vragen van de collega's heb beantwoord. Mocht dat niet het geval zijn dan verzoek ik u mij dat mede te delen en desgevallend kan ik dan nog altijd schriftelijk antwoorden. (**Applaus bij de meerderheid**)

De Voorzitter : Mevrouw Brepoels heeft het woord.

Mevrouw F. Brepoels : Mijnheer de Minister, ik wou u nog even iets vragen, U heeft antwoord gegeven op het totale pakket van het dossier. Wij zullen dat ook op de voet volgen. Het was evenwel een zeer algemeen antwoord. Ik had ook nog een concrete vraag gesteld inzake een dossier in de Maasuiterswaarden. Dat dossier is reeds zo ver gevorderd dat u daarover eerlang een beslissing zal moeten treffen. Aangezien uw voorgangers reeds het licht op groen hebben gezet, heb ik u gevraagd of u ook van plan bent dit project in de toekomst verder te zetten ?

De heer G. Beerden : Mijnheer de

Minister, is het juist dat u tijdens de maand mei betreffende de **kiezelhistorie** een rapport zal laten opmaken ?

Minister E. Beysen : Mijnheer Beerden, op voorstel van collega Dupré zal een milieueffectrapport rond deze problematiek worden opgemaakt.

Wat de specifieke dossiers betreft, wijs ik erop dat ik, zodra deze mij zullen worden voorgelegd, ter zake een beslissing zal nemen. In dit stadium kan ik u daarover niets meer zeggen.

Mevrouw F. Brepoels : Mijnheer de Minister, is het mogelijk dat een wijziging van het Gewestplan via het opstellen van een BPA kan gebeuren ?

Minister E. Beysen : Daarvan wordt meer en meer gebruik gemaakt. Ik heb evenwel de bedoeling van dit slechte gebruik af te stappen, omdat door herhaalde wijzigingen van het Gewestplan via een BPA, het **Gewestplan** wordt uitgehold.

Ik kan u enkel herhalen wat ik op de tribune heb gezegd, namelijk dat de Executieve er mij toe heeft gemachtigd een onderzoek in te stellen naar de opportuniteit over de mogelijke herziening van het Gewestplan.

De heer A. Beckers : Mijnheer de Voorzitter, ik heb aan de Minister meer informatie gevraagd in verband met het bedrag dat in zijn begroting is ingeschreven voor de aanleg van infrastructuurwerken in industriezones. Ik heb hem gevraagd of er reeds beslissingen werden genomen, welke prioriteiten er worden gelegd en hoever dat dossier momenteel staat.

De Voorzitter : Minister Beysen heeft het woord.

Minister E. Beysen : Dat is inderdaad juist, mijnheer de Voorzitter. Ik ga uit van mijn beleidslijn waarbij de voorkeur ligt op de afhandeling van de hangende dossiers. Het betreft de voltooiing van de industriezones. In tweede instantie gaat mijn voorkeur uit naar industriezones gelegen in ontwikkelingszones.

Concreet werden er desbetreffend geen beslissingen genomen. Die kunnen echter wel één van de volgende weken worden verwacht.

De Voorzitter : De heer De Seranno heeft het woord.

De heer J. De Seranno : In verband met het reserveren van de ruimtes voor fietspaden stellen wij vast dat er bij de verkavelingen langs rijkswegen geen ruimte overblijft voor het aanleggen van fietspaden. Bij uw planning moet u normaal instructies geven aan de bevoegde diensten. Zult u dat kunnen doen ?

De Voorzitter : Minister Beysen heeft het woord.

Minister E. Beysen : Mijnheer de Voorzitter, ik heb inderdaad mijn bezorgdheid geuit in verband met het aanleggen van fietspaden.

Het voorstel van de Voorzitter van de Commissie is een nuttige suggestie.

SAMENSTELLING VAN EEN WERKGROEP

Wijziging onder plaatsvervangende leden

De Voorzitter : Dames en heren, door de VU-fractie wordt voorgesteld : in de Werkgroep Brussel de heren Schiltz en Vervaeke als plaatsvervangende leden respectievelijk te vervangen door de heren Van Grembergen en Caudron.

Geen bezwaar ? (**Instemming**)

Aldus is besloten.

REGELING VAN DE WERKZAAMHEDEN

De Voorzitter : Hiermede zijn wij aan het einde gekomen van onze werkzaamheden voor vandaag.

Wij komen morgen om 10 uur en 14 uur opnieuw bijeen om de algemene bespreking voort te zetten met de

Voorzitter

materies Huisvesting, Stadsvernieuwing, Leefmilieu, Natuurbehoud en groenvoorziening alsmede Landinrichting en waterbeheersing.

Is de Raad het daarmee eens ? (*Instemming*)

Dan is aldus besloten.

De vergadering is gesloten.

– De vergadering wordt gesloten om 17 uur.
